

Mõistatuslikud faktid

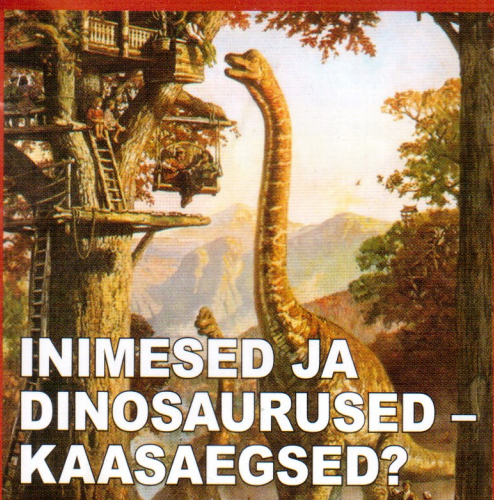
Nr.8⁽²³⁾
2014

KES
„PROJEKTEERIS“
PÄIKESESÜSTEEMI?

ENDELISED
UNENÄOD

INIMESED JA
DINOSAURUSED –
KAASAEGSED?

ELLINGUTELT
OTSE PÕHJA

REPTOIDID
TULEVAD!

HITLERI „STEALTH“

SURNUD
LINNA
NEEDUS

PTERODAKTILID PARALLEELSEST MAAILMAST

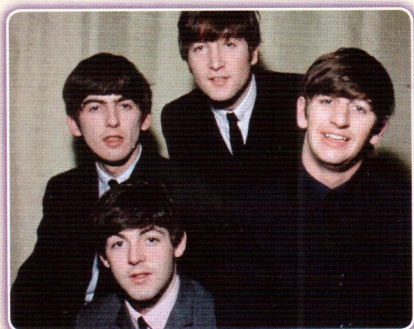
AX

TÄITUMATA ENNUSTUSED

1894 AASTAL ENNUSTAS KUNINGLIKU ÜHINGU PRESIDENT, LORD KELVIN, ET RAADIOLO EI OLE MINGISUGUST TULEVIKKU. ESIMENE RAADIOJAAM AVATI VIIS AASTAT HILJEM. SAMUTI ÜTLES TA: „RÖNTGEN ON SUUR PETTUS“.

VI sajandil enne meie aega ütles kreeka matemaatik Pythagoras, et Maa on ümmargune – kuid temaga nõustusid vaid vähesed. Kreeka astronoom Aristarchos kinnitas III sajandil enne meie aega, et Maa tiirleb ümber Päikese, kuid tema ideega ei nõustunud. II sajandil enne meie aega mõõtis kreeka astronoom Eratoshenes Maa ümbermõõduks ligikaudu 40000 km, kuid keegi ei uskunud teda. II sajandil meie aja järgi teatas kreeka astronoom Ptolemaios, et Maa on Universumi keskus ning enamus inimesi uskusid teda, tehes seda järgneva 1400 aasta kestel.

XX sajandi alguses loodi turg ainult 4 miljoni auto tarbeks, sest arvati, et maailmas ei ole piisavalt autojuhte. Varsti peale Teise Maailmasõja lõppu 1945 aastal hakkas „Volkswageniga“ tegelema Henry Ford. Just tema katkestas „Volkswagen põrnika“ tootmise, pidades seda halvaks projektiks. Meie aja teame, et tänapäeval toodetakse

selliseid autosid enam kui 70 miljonit igal aastal. „Põrnikast“ on saanud kõikide aegade üks kõige populaarsem transpordivahend.

Esimese 15 aasta jooksul ei hinnatud telefoni üldse, sest inimesed ei teadnud, kuidas seda kasutada. Briti parlamendis mainiti, et telefonide järgi ei ole mingisugust vajadust, sest „meil on piisavalt käskjalge“. Läänes arvati, et telefoni järgi ei ole kunagi vajadust. Isegi Mark Twain ei nõustunud kaua Alexander Grahama ettepanekuga investeerida uude leiutisse 5000 dollarit. Twain ei näinud telefonis mingisugust tulevikku.

Iiri teadlane, doktor Dionysius Lardner (1793-1859) ei uskunud, et rongidega võib kiiresti reisida. Ta kirjutas: „Raudteel suurel kiirusel reisimine ei ole võimalik, sest reisijad võivad lämbuda“. Tänapäeval võime

sõita rongiga, mille kiiruseks on 500 km/h.

Veel 1927 aastal arvati Warner Brothers Entertainment Inc., et näitlejate vestlust ei hakka keegi kuulama, seega on kino tulevik – tummfilm. 1936 aastal arvas kõikide aegade parim raadio saatejuht Rex Lambert, et televisioonil ei ole tulevikku.

1943 aastal arvas Thomas Watson, IBM kompanii esimees, et kogu maailma majandus mahub ainult ühte arvutisse. Kaua ega enne seda, kui IBM 1981 aastal personaalse arvuti välja laskis, projekteeris selle kompanii „Xerox“ ning kasutas edukalt sisemiseks vajaduseks, kuid kompanii juhtkond otsustas kesken-duda kopeerimismasinat tootmisele.

Isegi Ken Olsen, „Digital Equipment Corporation“, DEC looja, ütles 1977 aastal, et igas kodus arvutit omada ei ole mõtet.

Peale transistori leiutamist 1947 aastal lükkasid mitmed Ameerika elektroonikakompaniid tagasi idee portatiivse raadio loomisest. Arvati, et keegi ei taha raadiot endaga kaasas kanda. Kuid Bell hakkas tootma transistoreid, oli tal ainult üks ostja – see väike jaapani tehaseke Sony. Just see kompanii laskis 1954 aastal välja esimese transistorraadio.

1894 aastal demonstreeris Albert Abraham Michelson koos Edward Morleyga valguse kiiruse järjepidevust, öeldes, et „teaduse tulevik koosneb mitme kümnendiku numbrikoha lisamisega juba saadud tulemustele“.

1954 aastal ajas kontserdi määnd-zer Elvis Presley ära, öeldes: „Teil on parem veoautojuhina töötada“ 1962 aastal aga lükkas kompanii „Decca Records“ kõrvale grupi „Beatles“, pidades neid perspektiivituteks.

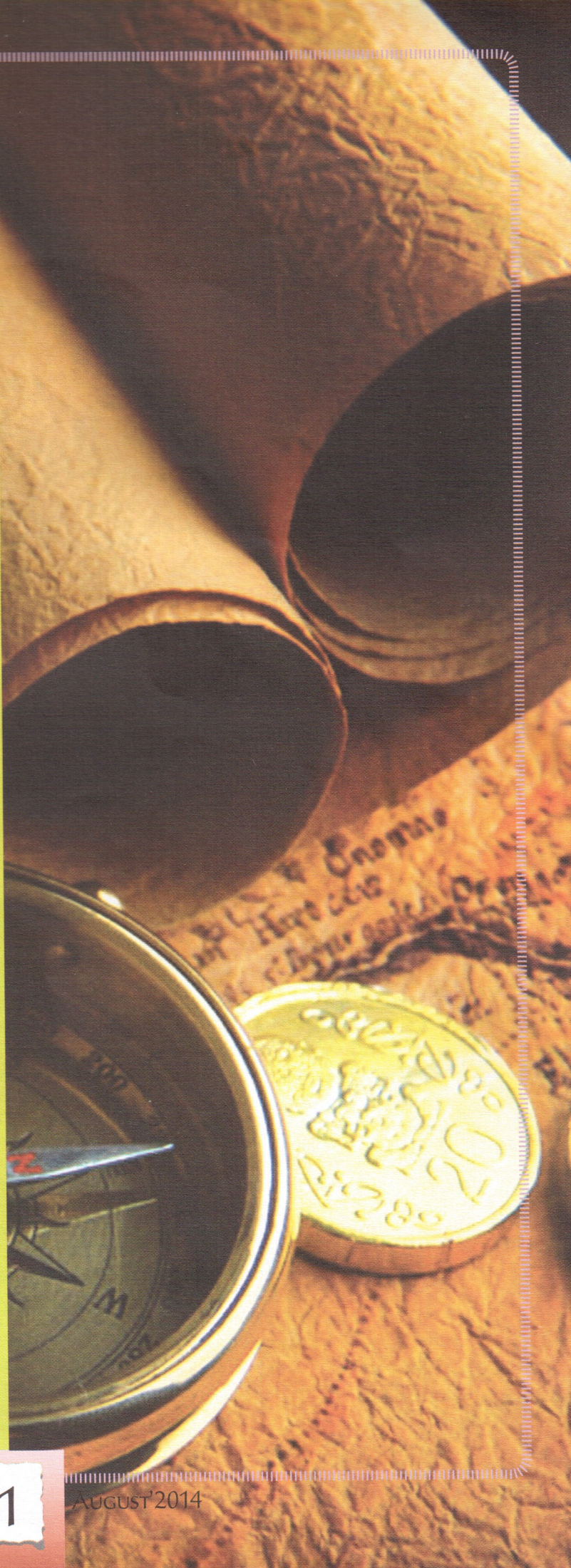
1966 aastal ennustati ajakirjas „Time Magazine“, et 2000 aastaks toodab USA nii palju autosid, et kõik inimesed saavad mõõtmatult rikasteks. Samal aastal ütles Coco Chanel miniseelikute kohta järgmist: „See on arvatavasti halb nali, mis lõpeb talve saabumisega“.

1899 aastal veenis erivolitustega Charles Duell USA presidenti William McKinleyd, et „kõik, mida on võimalik leiutada, on juba varem leiutatud“.

„Ennustamine on erakordselt raske ülesanne – eriti tuleviku suhtes“ – ütleb hiina vanasõna.

KES „PROJEKTEERIS“ PÄIKESEÜSTEEMI?	2-3
SURNUD LINNA NEEDUS	4-5
SAATUSLIKUD NIMED JA NUMBRID	6-8
MIKS INIMESEL EI OLE KARVKATET?	9
PTERODAKTILID PARALLEELSEST MAAILMAST	10-11
ENDELISED UNENÄOD	12-13
HITLERI „STEALTH“	14-15
ELLINGUTELT OTSE PÕHJA	16-17
UFO RÜNNAKUD	18-19
REPTOIDID TULEVAD!	20-21
JAAPANI IIDSED ASTRONAUDID?	22-23
TUNDMATUD VÄLJAKAEVATUD OBJEKTID	24-25
TULNUKATE REISIMARSRUUDID	26-27
INIMESED JA DINOSAURUSED – KAASAEGSED?	28-29
„LENDAVA HOLLANDLASE“ NIMI OLI „BATAVIA“	30-32

Mõistatuslikud faktid
Ilmub üks kord kuus
Väljaandja – Evalota OÜ
Aadress – Eesti, Tallinn, Puunane 24a,
postiindeks 11415

KES „PROJEKTEERIS“ PÄIKESESÜSTEEMI?

ALLES HILJUTI ILMUS
PÄIKSESÜSTEEM AS-
TRONOOMIDE ETTE
NII-ÕELDA AINUKE-
SES EKSEMPLARIS.

**NÜÜD ON PÄIKESESÜSTEEMI
VÄLISTE PLANEETIDE ARV
JUBA PEAAGU KAKSSADA!
VAEVALT TÄHENDAB SEE
SEDA, ET AVASTATUD ON
SAMAPALJU „PÄIKESE“ PLA-
NEETIDE SÜSTEEME. KUID
KES TEAB?**

**PÄIKESESÜSTEEMI VÄLISTE
PLANEETIDE (EKSOPLANE-
EDID) ROHKUSES OLEME
UNUSTANUD OMA PLANE-
EDID. KUID KA NEED PEI-
DAVAD ENDAS VEEL PALJU
MÕISTATUSI.**

KLASSIFIKATSIOON

Meile kõige lähemaid planeete (mai-
se grupi planeedid) – Merkuur, Veenus
ja Marss – võib nimetada Maa õdedeks.
Edasi tulevad hiidplaneedid – Jupiter,
Saturn terve kaaskonnaga ja väiksemad
planeedid – Uraan, Neptun ja viimane
meile tuntud planeetidest, massilt viis
korda Maast väiksem, Pluuto oma
kaaslasega Haron. Tõsi, hiljuti võeti
Pluutolt tema väiksuse tõttu planeedi
nimetus ametlikult ära. Kas Pluutost
edasi on veel planeete?

Kandidaadid on juba leitud, kuid
nende eksisteerimine nõuab tõestamist.

HUVITAVAD SEADUSPÄRASUSED

Kui vaadelda Päikesesüsteemi nii-
õelda tervikuna ning visata peale mõt-
teline pilk, siis võib avastada huvitavaid
seaduspärasusi. Üks neist tehti selgeks
juba XVIII sajandil Johann Elert Bode

ja Johann Daniel Titiusse poolt. Selle
olemus viitab sellele, et planeetide kau-
gus Päikesest, mõõdetuna lõikudena,
mis on võrdsed Maa kaugusega nen-
dest, kujutab endast geomeetrilist prog-
ressiooni. Kui Merkuurile, Veenusele,
Marsile, hüpoteetilisele Phaetonile
(mis võimalik, et asub praeguses as-
teroidide vööndis Marsi ja Jupiteri
vahel), Jupiterile, Saturnile, Uraanile,
Neptunile ja Pluutole omistada numb-
rid miinus üks, null, üks, kaks, kolm,
neli, viis, kuus, seitse ja kaheksa, siis
nende vahemaa Päikesest lõikudes, mis
võrduvad Maa kaugusega Päikesest,
allub kummalisele valemile (Titiusse-
Bode reegel): 0,4 pluss 0,3, korrutada
kahega astmes P, kus P – on planeedi
ülalpool mainitud järjekorra number!
Antud valemi järgi arvutatud numb-
rid langevad kummalisel moel kokku
vahetute planeetide vaheliste kauguste
mõõtmistega (sulgudes – faktilised
andmed): Merkuur – 0,5(0,4), Veenus –
0,7(0,7), Maa – 1,0(0,7), Marss –

1,6(1,5), Phaeton – 2,8(2,8), Jupiter – 5,2(5,2), Saturn – 10,0(9,5), Uraan – 19,6(19,2), Neptun – 38,8(30,1), Pluuto – 77,2(39,5). Nagu näha, langevad ainult Neptun ja Pluuto kehtestatud reeglitest välja!

MERKUUR

Päiksele kõige lähemaks planeediks on Merkuur. Tõsi, kunagi arvati, et on veel üks väiksem, Päikesele lähedasem planeet.

Kuid see fakt ei leidnud kinnitust. Merkuur on planeetide hulgas kiirusrekordi omanik. Jookstes 88 maise ööpäeva jooksul ümber Päikese, arendab ta kiirust kuni 54 kilomeetrit sekundis! Maa lendab kiirusega kuni 30 kilomeetrit sekundis.

Kuni 1965 aastani arvati, et Merkuur on Päikese poole alati ühe küljega pööratud. Kuid nagu näitasid radiolokatsiooni uuringud, pöörduv Merkuur Päikese poole kord ühe, kord teise küljega. Maale lähenedes aga keerab ta alati ühe külje ette.

HOMMIKUTÄHT

Meie lähemat naabrit Veenust võib õigusega nimetada Maa tõeliseks kaksikuks. Nii nagu Merkuuril, ei ole ka sellel kaaslast. Tiheduselt sarnaneb Veenus Maale. Selle tihe atmosfäär on astronoomidele palju peavalu valmistanud, kuna see katab kindlalt planeedi pinnase välise pilgu eest. Hulgaliselt tähtsaid

andmeid selle planeedi kohta

saadi 16 nõukogude planeetidevahelistelt „Venera“ tüüpi jaamadelt. Planeedi pinnase temperatuur võrdub peaaegu 500 kraadiga, rõhk aga on sada atmosfääri (nagu maailma ookeanis kilomeetri sügavusel!). Ühe ringi ümber oma telje teeb Veenus 243 maise päevaga! Tiirleb selle juures vastupidises suunas teiste planeetide tiirlemisega. Mõistatuseks aga jääb see: Veenuse pilved aetakse laiali kuni 130 kilomeetrit tunnis puhuvate tuul-

te poolt ning need jooksevad ümber planeedi kõigest nelja maise ööpäeva jooksul! Millised jõud neid pilvi laiali ajavad – ei ole teada!

PUNANE PLANEET

Kuulsad Marsi kanalid elavad uudishimulike inimeste mõtetes siamaani. Mis asjad need siis ikkagi on?

Itaalia astronoomi Giovanni Schiaparelli poolt Marsi kanalite avastamise muljete ajel kirjutas Herbert Wells romaani „Maailmade sõda“. Kuid huvitav on see, et Marsi pinnal võib vaadelda mitte ainult kanaleid, vaid ka geomeetrilisi figuure! Toetume ameerika teadusajakirjale „Scientific American“ nr.1 1926 aasta jaanuarist, kus avaldati omal ajal tuntud astronoomi William Henry Pickeringi kiri. Selles kirjutati: „Kui Marss läheneb Maale minimaalsele kaugusele, ilmuvad tema pinnale regulaarselt geomeetrilised figuurid! Schiaparelli teatel vaatlus ta kuulsat risti 1879 aastal. Järgnevatel aastatel rist kadus.

1892 aastal Marsile lähenedes nähti Arequipa piirkonnas viisnurka mõõtudega umbes kaks tuhat kilomeetrit! 1924 aasta vastasseisu ajal (kõige suurem Maale lähenemine) ilmus planeedi pinnale absoluutselt korrapärane viisnurk! Doktor Robert Trumpler

Licki observatooriumist joonistas selle figuuri üles ja näitas kanaleid, milledest see „konstrueeritud“

oli ... Marslased võiksid teha neid jooniseid sagedamini kui kord viieteistkümmne aasta jooksul“.

Tuntud nõukogude astrofüüsik Josif Šklovski kirjutab oma raamatus „Universum elu, mõistus“ järgmist: „Marsil võib vaadelda süstemaatilisi ja küllaltki suuri muudatusi. Näiteks on

selle planeedi pinnalt peaaegu täielikult kadunud Päikese Järv, Schiaparelli aga nägi seda moodustist kui teravat, peaaegu ümmarguse vormiga plekki“.

SÄHVATUSED

„Ameerika filosoofia ühingu töodes“ ilmus 1901 aasta detsembris omal ajal tuntud ameerika astronoomi Percival Lowelli kummaline teadaanne. Tema andmetel registreeriti 1894 aasta vastasseisu ajal kümne kuu vältel umbes nelisada (!) tundmatu päritoluga sähvatust! Kuna sellest ajast peale on saadud veenvaid andmeid nende sähvatuste ümber paiknemise kohta, jääb „ainult kahtlustada midagi Marsi atmosfääris ujuvat ja valgust peegeldavat“. Meie päevil on Marsi sähvatustest teatanud ainult jaapani astronoomid. Astronoom Tsuneo Saneki nägi 8 detsembril 1951 aastal „eredat helendavat täppi Tithonuse Järve juures, mis helendas viie minuti jooksul“. 1954 aastal vaatlusid jaapanlased Marsil kahte sarnast sähvatust ning 1958 aastal – veel nelja. Sellest faktist järeldasid Marsi asustatuse poolehoidjad seost nende „signaalide“ ja Maa tuumaplahvatuste vahel. Nende arvates ärgitas tuumakatsetuste keelustamine Maal marslasi „signaliseerimist“ katkestama.

ASTEROIDID

Asteroid Hector tekitas XX sajandi astronoomides kimbatust oma silindrikujulise, 110 meetri pikkuse ja 20 kilomeetrise diameetriga, vormi tõttu (viimaste andmete järgi on selle mõõdud kolm korda suuremad!). Arusaamatu, kuidas see tiirlemisel tsentrifugaaljõu mõjul ei lõhustunud? Vene astrofüüsik Leonid Ksanfomaliti oletas: „Kas asteroid Hector ei koosne mitte roostevabast terasest?“. Suure üllatuse valmistas astronoomidele asteroid Vesta: selgus, et see „koosneb“ materjalidest, mis moodustuvad väga kõrgete temperatuuride ja rõhkude tagajärjel, mis võivad tekkida ainult Maa suuruse planeedi sügavustes!

Omal ajal kirjutas Tsiolkovski, et inimesed hakkavad juhtima asteroide, nagu „meie juhime hobuseid“. Mõned sammud selles suunas on juba tehtud.

SURNUD LINNA NEEDUS

VASTAVALT ÜHELE MONGOOLIA LEGENDILE EHITATI KIVISE GOBI KÕRBE ALALE AJAL, MIL SEAL LOKSUSID SOOJA MERE LAINED, JUMALATE ESIMESTE JÄRELTULIJATE POOLT IMEILUS JA RIKAS LINN, KUS ELASID FILOSOOFID JA KAUPMEHED, VAPRAD SÕDALASED JA OSKUSLIKUD KÄSITÖÖLISED.

LIIVA ALLA MATTUNUD

Hara-Hoto – just nii nimetati iidset linna, mille hukkumisest räägib veel üks mongoolia legend. Selles räägitakse, et linna viimane valitseja, batõr Hara-tsiian-tsiun, soovides hõivata hiina imperaatori trooni, kuulutas talle sõja. Kuid kaotades rida lahinguid, oli batõr sunnitud ennast linna ligipääsmatute müüride taga varjama. Omamata võimalust linna tormijooksuga vallutada, käskis hiina imperaator juhtida Entsin-Goli jõe veed Hara-Hoto linnas eemale, jättes sellega linna kaitsjad ilma veeta.

Nähes, et linna ja selle elanikud on surmale määratud, peitis Hara-tsiian-tsiun kõik oma mõõtmatud aarded

salajasse kohta, surmas naise ja lapsed ning andis otsustava lahingu, mille käigus ta tapeti. Hara-Hotosse tunginud hiina väed hävitasid kõik linna elanikud, linna ise aga muutsid varemeteks ...

Gobi kõrbe liivadesse kadunud surnud linnast teadsid ammustest aegadest ka vene reisimehed, teadlased ja uurijad. 1907 aastal organiseeris N. Prževalski õpilane, tuntud vene uurija Pjotr Kuzmitš Kozlov ekspeditsiooni ning suundus Mongooliasse. Peale mitut nädalat edutuid otsinguid õnnestus Kozlovil saavutada nendes paikades elava torgout-beile suguharu vürsti toetus ning teejuhi abiga saabus ekspeditsioon 19 märtsil 1907 aastal surnud linna juurde, mis asus Entsin-Goli jõekäärus.

Teejuht, keda kutsuti Batiks, andis Kozlovile üle vürsti instruksioonid, millele vastavalt oli võõramaalastel keelatud viia purustatud linna ... loomi, süüdata lõket ning süüa toitu linna seinte vahel. Sissepääs Hara-Hotosse oli keelatud naistele. Selliseid keeldusid seletati sellega, et nende rikkumine võib esile kutsuda iidse linna asutanud vaimude viha. Selle kinnituseks jutustas Bat vene reisimeestele lugu sellest, kuidas sada aastat tagasi sattus eksinud hobuseid otsides linna üks kohalik naisterahvas. Purustatud hoonete vahel avastas ta mitu suurt pärlikeed. Vaevalt linnas väljunud, sattus naine äkki kohutava liivatormi kätte ...

Mõne päeva pärast leidis tema pärlikeed käes hoidva, liivaga üle puistatud surnukeha möödud karavan ...

Torgout-beile suguharu vürst sooviks oli ka, et juhul kui vene uurijad leiavad batör Hara-tsi-an-tsiuni varandused, tuleb need tema kätte anda.

HINNALISED LEIUD

Vene reisimeeste ees avanesid kõrged kindlusemüürid, mis olid pea-aegu täielikult liiva alla mattunud. Läänepoolse seina ääres kõrgusid kaks mausoleumi – suburgani, millest üks oli täielikult hävinenud. Veel üks hästi säilinud mausoleum asus väljaspool kindlust. Just seal sattusid uurijad reale hämmastavatele ja hindamatutele ajaloolistele leidudele. Nii avastasid teadlased mausoleumis haruldased buda ikoonimaalid, mis olid tehtud siidkangale ning hulgaliselt metallist ja puust kujakesi. Eriti väärtuslik oli leitud raamatukogu – enam kui 2000 hästi säilinud raamatute käsikirju ja papüüruserulle.

Mausoleumi keskel kivipostamentid, millest väljus ülespoole metallist varras, olid nägudega vastamisi kakskümmend savist inimese pikkusega figuuri. Iga figuuri kõrval vedelesid käsitsi kirjutatud lehed. Suburgani kaugemast nurgast leidsid teadlased hästi säilinud, istuvas asendis skeleti. Nii nagu uurijad oletasid, võis skelett kuuluda vaimulikule isikule, kelle jaoks mausoleum oligi püstitatud ...

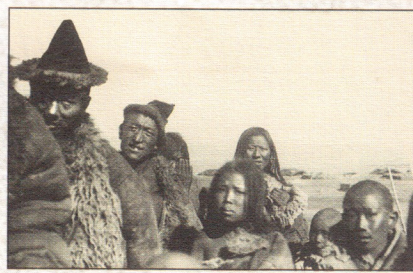
Hulgaliselt huvitavaid ja salapäraseid leide ootas ekspeditsiooni liikmeid linnas endas. Nii puhastasid teadlased Hara-Hoto liivadest kum-

malise chitise – ümmarguse, kahe ja poole meetri kõrguse kivist rajatise, mis meenutas hiiglaslikku juustuke-
ra. Selle ülemiselt, lamedalt poolelt leidsid uurijad arusaamatuid kiilkirjas kirju, mis erinesid siamaani leitud käsikirjadest, ning kuulusid tõenäoliselt palju varasemasse epohhi, samuti ka salapäraseid kontsentrilisi ringe, spiraale ja kummaliselt põimunud liinide rägastiku. Kõik see oli kivisse raiutud. Teadlaste oletusel võisid ammuste aegade ehitised olla linnaelanikele observatooriumiks, samuti pühaks kohaks, kus iidsed preestrid oma jumalatele ohvreid tõid.

Veel üks huvipakkuv avastus ootas vene uurijaid ühes pooleldi hävitatud hoones. Peale hoolikat puhastamist ilmusid hämmastunud teadlaste silmade ette hästi säilinud seinamaalide fragmendid, kus peale pühameeste oli kujutatud veel kummalisi olevusi: kahepealisi linde, inimpeadega kalasid, hirmuäratava välimusega draakoneid. Nende müütiliste olendite kõrval olid miniatuursed inimfiguurid.

HARA-HOTO AVAB OMA SALADUSED

1907 aasta kesksuvel saabus Kozlovile mongoolia võimude poolt ettekirjutus väljakaevamised maha-jäetud linnas lõpetada. Seda motiveeriti kohaliku elanikkonna kaebustega administratsioonile võõramaalaste kohta, kes rüvetavad „keelatud linna“ oma kohalolekuga. Asjaolude sunnil tekkis just ekspeditsiooni Hara-Hotos viibimise ajal nendes paikades ennenägematu pöud. Selle tipuks jõudis Mongoolia keskosasse seeria võimsaid maavärinaid. Kõike seda tõlgendasid mongoolia hõimud kui märki selle kohta, et võimsad vaimud ei ole rahul võõraste viibimisega nende maadel. Vaatamata võimude poolt tekitatud takistustele õnnestus Kozlovil suurem osa leitud eksponaatide Sankt-Peterburgi, Geograafia ühingu, saata. Tänu sellele, et surnud linna raamatukogust leiti „sisia“ keele sõnaraamat, milles rääkisid kunagi riigis elanud tangutid, õnnestus ühingu ekspertidel ja teadlastel dešifreerida enamuse leitud käsikirjadest. Osas papüüruserullidest kirjeldati kõikvõimalikke retsepte ja ravimeid, mis aitasid ravida inimesi ja koduloomi.

Leitud raamatutes oli palju tähelepanu pühendatud kroonikatele, milledest selgus, et umbes 1226-1227 aastatel hävitasid tangutide riigi Tšingis-khaani väed ning seejärel kuulus see suure Mongoolia riigi koosseisu.

Kuid osa dokumentidest ei õnnestunudki dešifreerida kuna need olid kirjutatud uurijatele tundmatus keeles. Teadlaste ühe versiooni järgi kirjutasi iidsed preestrid salapärasele papüüruserullidele mingisuguseid maagilisi tekste, mida tavalistel surelikel ei olnud õigust teada. Teise versiooni järgi on võimalik, et need kirjad on ainukesed materiaalsed tõendid mingisuguse salapärase tsivilisatsiooni kohta, mis Hara-Hoto linna ehitas. Surnud linnast leitud artefaktidega tutvunud suur mõtleja ja Aasia uurija N.K.Roerich tegi oma päevikusse järgneva sissekande: „Meenub imeline naise pea kujutis. Kui kõrbelinnas elasid sellised inimesed, siis kui kauged olid need kohad metslusest!“

Võimalik, et suurmehel oli õigus, arvestades seda, et sellised imelisi asju võidi luua tsivilisatsiooni poolt, mis arengus paljuski oma aega edestas. Kahjuks meenutavad seda ainult legendidesse ja liiva mattunud vaikivad varemed.

Luksuslikust ookeanilainerist „Lusitania“ sai ebaõnnestunud nimevaliku ohver?

SAATUSLIKUD NIMED JA NUMBRID

MEREMEESTE KESKEL ON KÄIBEL USKUMUS, ET LAEVA SAATUS ON TIHEDALT SEOTUD SELLE NIMEGA. LAEVA NIMI VÕIB OLLA NII ÕNNELIK, KUI KA ÕNNETUST TOOV. NÄITEKS ON JUBA AMMU TEADA, ET KUI PARDALE ON KIRJUTATUD „TITANIC“ VÕI „LUSITANIA“ – OOTA KINDLASTI ÕNNETUST. TÕEPOOLEST, MEREKROONIKAD ANNAVAD TUNNISTUST SELLE KOHTA, ET KÕIK KOLM „TITANICU“ NIME KANDVAT LAEVA HUKKUSID NING ROHKEM EI NIMETATA SELLE NIMEGA ENAM ÜHTEGI LAEVA.

KUIDAS LAEVA NIMETAD ...

Oma viimase puhkepaiga merepõhjas leidsid ka kolm „Lusitaniat“.

26 juunil 1901 aastal purunes Ballardi neeme juures Newfoundlandi lähedal sellise nimega inglise kauba- ja reisiaurik, mis oli ehitatud 1871.

18 aprillil 1911 aastal katkes väljumisel Bellows Rocki kaljudel teise „Lusitania“ – umbes 6000 tonnise veeväljasurvega portugali laineri „kärjäär“.

16 mail 1915 aastal vapustas maailma inglise laineri „Lusitania“ tragöödia, mida torpedeeris saksa allveelaev „U-20“. Laev uppus, viies külma hauda tuhandeid inimesi.

Jaapani meremeestel on kõige õnnenumateks laeva nimedeks „Toio Maru“ ja „Seikan Maru“. Seda kinnitavad ka faktid: 27 aasta jooksul (1927 kuni 1954 aastani) olid sõda ja stiihiad 14 selle nimega laeva huku põhjustajateks.

Kuid jaapanlased jätkavad oma laevadele saatuslike nimede panemist ning ka neid, mis juba merel sõidavad – ümber ei nimetata. Miks, raske vastata. Jaapan oli pikkade aastasadade jooksul ülejäänud maailmast isoleeritud ning arenes vastavalt oma erilistele traditsioonidele. Võtame kasvõi jaapanlaste suhtumise mõningatesse numbritesse. Kui enamus riikidest kardavad numbrit „13“, siis jaapanlased asuvad meeleldi kolmeteistkümnenda numbriga hotellis ning ostavad midagi kartmata pileti 13-ndasse vagunisse või 13-ndale lennureisile. Kuid neil on omad „saatuslikud“ numbrid, milledest räägime allpool.

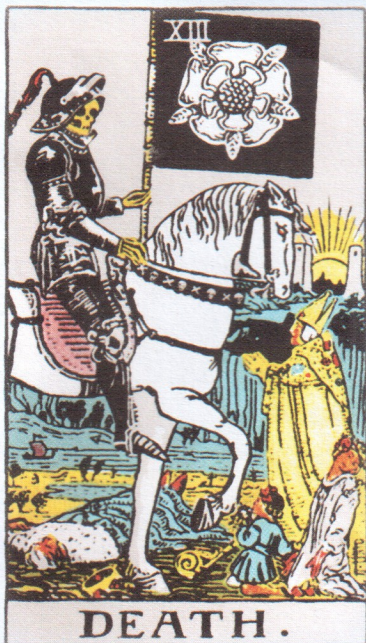
UJUV ÕNNETUS

Selle 1953 aastal ehitatud tankeri nimi ei kuulu „saatuslike“ hulka (laeva nime on ka mitmeid kordi vahetatud). Sellele vaatamata peetakse seda kõige õnnelumaks laevaks merelaevanduse ajaloos, sest laevaga on seotud hulgaliselt õnnetusi.

1964 aastal kestis rännak Jaapanist Ameerikasse 8 pikka kuud ning see oli seiklusrikas reis. Teel pörkas laev kokku tankeriga, põles kolm korda ning sisenes viis korda remondiks teel olnud sadamatesse. 1968 aastal elas tanker üle meeskonna mässu, aasta hiljem aga uppus Borneo lähedal. Seejärel tõsteti üles ning remonditi 5 aastat Jaapanis, kuid ... esimese reisi ajal peale remonti juhtus uus õnnetus – laev sattus Sitsiilia lähistel karidele. Järgmisel aastal plahvatas „Argo Merchantil“ kuus (!) korda katel ning üks kord ütles laeva juhtimine üles. Peale seda keelati laeval Panama kanalist läbisõit ning sissepääs Bostoni ja Philadelphia sadamatesse. „Argo Merchant“ lõpetas oma õnnetu elu 1976 aastal – uppus lõplikult Cape Code poolsaare juures Põhja-Ameerikas, reostades selle juures merevett suure koguse naftaga.

KASUTU ARV?

Ebausklik hirm numbri „13“ ees (sellel on isegi teaduslik nimetus – triskaidekafoobia) on paljudel inimestel nii suur, et nad ei võta kolmeteistkümnendal kuupäeval ette mitte midagi tõsist, ei ela kunagi sellise numbriga majas ning loomulikult ei lenda kunagi lennukis kolmeteistkümnendal kohal. Paljudes välismaistes hotellides võite asjata otsida tuba number 13, tänavatel aga – sellise numbriga maja. Eriti kardetakse numbrit „13“ Inglismaal

13-ndal kaardil Taro kaardipakis on tähendus „surm“.

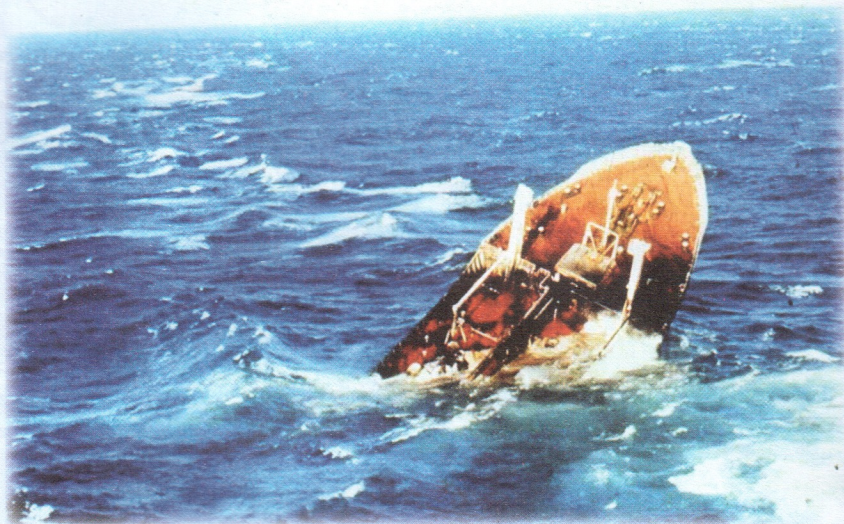
四死九苦

Jaapani hieroglüüf „4“.

Jaapani hieroglüüf „surm“. Mõlemad võib lugeda kui „ši“.

Jaapani hieroglüüf „9“.

Jaapani hieroglüüf „kannatus“. Mõlemat võib lugeda kui „ku“.

ja USA-s. Londoni majadest ei leia te sellise numbriga korterit, kinodes ei näe kolmeteistkümnendat rida! Ei peeta sellest numbrist lugu ka Itaalias, Hispaanias, samuti reas teistes maades.

Üks tund koosneb kuuekümnest minutist, minutis on – kuuskümmend sekundit – see on 5 korda kaksteist. Number 12 on arvestustes väga mugav – see jagub 2,3,4 ja 6-ga, seepärast kasutati seda edukalt kaubanduses, jagamistes ja vahetustes juba iidsetest aegadest. Teine asi on numbriga „13“. Selle müstiline mõte seisneb selles, et number tuleb kohe peale kahteteist ning on selle vastand. Lisati tosinale üks number – ning saadud uus number 13 muutus „õnnetuks – kasutuks“: see ei jagu mitte ühegi arvuga peale enda ja number ühega.

Iidse Babüloni kalendris oli 13-kuu sümboliks ronk – õnnetuse lind. Paljud iidset rahvad märkisid numbreid tähtedega. Number „13“ kujutasid iidset juudid tähega „mem“.

Selle tähega algas vana-juudi keeles sõna „mot“ – surm.

Juba kuuendal sajandil enne meie aega valmis Vana-Kreeka filosoofil Pythagorasel töö numbritest. Tema

numeroloogias tähendas number „12“ harmooniat ja täiuslikkust. Hiljem arutlesid tema järgijad, et kuna 13 on ühe numbri võrra suurem 12-st, siis asub see väljaspool harmoonia ja täiuslikkuse piire ning järelikult on halb number.

Veel näiteid: täis kaardipakis koosneb iga mast 13 kaardist; Taro kaardides tähendab number 13 surma. Ebausklikud inimesed kinnitavad, et igasse völlasesse viib kolmteist astet, völlanööri pikkus aga vördub kindlasti kolmeteistkümneme silmuseks keeratud rõngaga. Uskuda seda vöi mitte, kuid ameerika ühedollarilise rahatähe kujundus veenab igaüht, et müstiline number „13“ on sellel igal pool. Proovige rahatähte hoolikalt vaadelda. Pahupoolel näete püramiidi, millel on 13 astet. Sellel on kiri: „Annuitcoeptis“ (ladina keeles tähendab see „Jumal kiidab meie teod heaks“), mis koosneb 13 tähest. Esiküljel – kotkast, kelle rinnal on kilp 13 triibuga. Kotka ühe jala küljes on 13 noolt, teise küljes oks 13 oliiviga ja 13 lehega. Kotka pea kohal on 13 tähte, noka otsas hoiab ta linti kirjaga: „E Pluribus unum“ („Paljudest – ainus“), mis koosneb 13 tähest. Püramiidi

jalamil on daatum, mis on kirjutatud rooma numbritega – 1776, sellel kohal aga, ainult rahatähe teisel poolel (riikliku rahapaja rohelisel pitsatil), on teine daatum – 1789. Lahutage suuremast arvust väiksem, ning saate numbrit „kuradi tosin“! Numbril „13“ olemasolul ameerika sümbolikas on täiesti ratsionaalne selgitus – Ameerika Ühendriigid asutati 13-st iseseisvuse saanud briti kolooniast. Kulus veel poolteist sajandit, et osariikide arv kasvaks tänapäevase 50-ni. Veel üks huvitav fakt: 1607 aastal asustatud Uue Maaailma esimese kolonistide asunduse ja 1776 aastal vastu võetud „Iseseisvuse deklaratsiooni“ vahel, mis kuulutas välja USA riigi loomise, möödus 169 aastat, s.t. – 13 ruudus. Kuid vaevalt võib öelda, et maagiline arv oleks Ameerikale õnnetust toonud!

SURMA HIEROGLÜÜF

Jaapanis ja ka teistes Idamaades ei ole numbril „13“ mingisugust müstiliselt kohutavat mõtet.

Vastupidi, seal suhtutakse sellesse austusega. Näiteks säilitatakse ühes templis püha mõõka 13 saladuse sümboliga.

See-eest peetakse „saatuslikuks“ numbreid 4 ja 9. Jaapanlased seletavad seda väga lihtsalt – hieroglüüfi „neli“ loetakse samuti kui teist hieroglüüfi, mis tähendab „surma“. Seepärast puuduvad jaapani haiglates palatid numbriga 4.

Peaaegu sama võib öelda numbril 9 kohta – sellega märgitud hieroglüüfi kõlab lugemisel samuti kui hieroglüüf „piinlemine“. Jaapani traditsioonis peetakse õnnetuteks veel ka numbrit 42, mis samuti meenutab lugemisel sõna „surm“.

Ettevaatlikud jaapanlased püüavad numbrit 4 käibelt kõrvaldada – mõnedes hotellides võib peale numbrit 3 näha numbrit 5, peale kolmandat korrust järgneb viies.

PAREM ON KODUS ISTUDA

Miljoneid ameeriklasi haarab hirm, kui 13-nes kuupäev langeb kokku reedese päevaga. Sellistel päevadel ei sõlmita tehinguid, ei võeta vastu otsuseid, jättes need järgmisele päevale. Grupp ökonomiste arvutas välja, et selle kolmeteistkümnennda kuupäeva ebausuga kaotab USA umbes 250 miljonit dollarit.

Inglane Bob Ranfry aga on reedeti, kolmeteistkümnendal kuupäeval neli korda autoõnnetusse sattunud, mitu korda jala- ja käeluid murdunud ning jõkke kukkunud. Kord sõitis talle otsa mootorrattur ning kord astus ta läbi klaasuke. Saanud hulgaliselt vigastusi, otsustas Bob lõplikult oma kodust ja isegi voodist mitte välja minna, kui kalender näitab reedet, 13-ndat kuupäeva.

Traaleri „Argo Merchant“ kurva elu kurb lõpp.

MIKS INIMESEL EI OLE KARVKATET?

DISKUSSIOON

Huxley teooria ei pidanud aja katsele vastu. Raske on uskuda, et paljudest tuhandetest imetajate liikidest võisid teatud liikide isased otsida mingil teatud etapil ainult „paljaid“ emaseid. Kui isegi Darwin ei jaganud seda arvamust, siis ei ole mõtet sellel kauem peatuda.

Oma versiooni ütles välja ameerika antropoloog Raymond Dart. Tema arvates elasid kaasaegsete ahvide eellased terve elu puu otsas, samal ajal kui meie eellased väljusid avatud ruumi. Nad omandasid jahimehe oskused ning neil tekkis selle juures tugev ülekuumene mine. Isaste vajadus peale jahti ennast jahutada oligi karvkatte kadumise põhjuseks.

Selle teooria haavatavus peitub selles, et teised imetajad ei kasutanud sellist jahutamise moodust. Päeval kaitsesid karvad neid päikesekiirte eest, öösel aga – olid need külma kaitseks. Kuid meie naissoost eellaste karvkate kannatas kandmise ja hõõrdumise tagajärjel, peale selle klammerdusid väikesed kogu aega emade karvadesse. Selle tõttu oli emaste karvkate isegi intensiivsem kui isastel.

1970 aastal kinnitas Ameerika armee meditsiini instituudi arst Russell

Newman, et hominiidid (ahvinimesed) ei väljunud kunagi avatud ruumi, sest neid mõjutasid kolm faktorit: miinimum karvkatte kadu, ohtralt higistamist ja sagedane joomine väikestes kogustes. See teooria ei leidnud spetsialistide toetust ning unustati kiiresti.

EVOLUTSIOONILINE STRATEEGIA

1977 aastal teatas antropoloog Stephen Jay Gould, et inimeste täielik karvkatte kaotus on osa evolutsioonilisest strateegiast, mis on suunatud aju mahu suurendamisele! Jay Gouldi arvates areneb inimese aju väga kiiresti veel enne sündimist. Selle tähtsaima organi kasvu saadavad primaatide juvenaalsete (nooruslike) joonte ilmingud – suured pead, suured silmad ning juuste ja karvkatte puudumine kehal. Vastavalt sellele teooriale on lapse keha veel natukene aega enne sündi karvadega kaetud!

Merebioloogia spetsialist, doktor Alister Hardy Oxfordi ülikoolist, avastas, et inimese keha ei ole mitte ainult sõna otseses mõttes alasti, vaid on kaetud seestpoolt rasvakihiga (mis on iseloomulik mereelukatele). Kas see

TUNDUB, ET SEE ON KUMMALINE KÜSIMUS. KUID KUULAKEM TEADUSE HÄÄLT. KEEGI EI OSA PRAEGU ÕELDA, MIKS INIMENE, AINUKENE PRIMAATIDEST, ON KARVKATTETA. CHARLES DARWIN ARVAS, ET KARVADE PUUDUMIST INIMESTEL EI OLE PRAEGU VÕIMALIK MILLEGAGI SELETADA. TEMA MÕTTEKAASLANE, TEADLANE THOMAS HUXLEY, PANI SELLE FAKTI LOODUSLIKU VALIKU SÜÜKS, ARVATES, ET KARVKATTE KAOTUS INIMESTE EELLASTEL ANDIS NEILE SEKSUAALSE VEETLUSE.

tähendab, et inimene oli kunagi lähedasem merede ja ookeanide asukatele? Täiesti võimalik ...

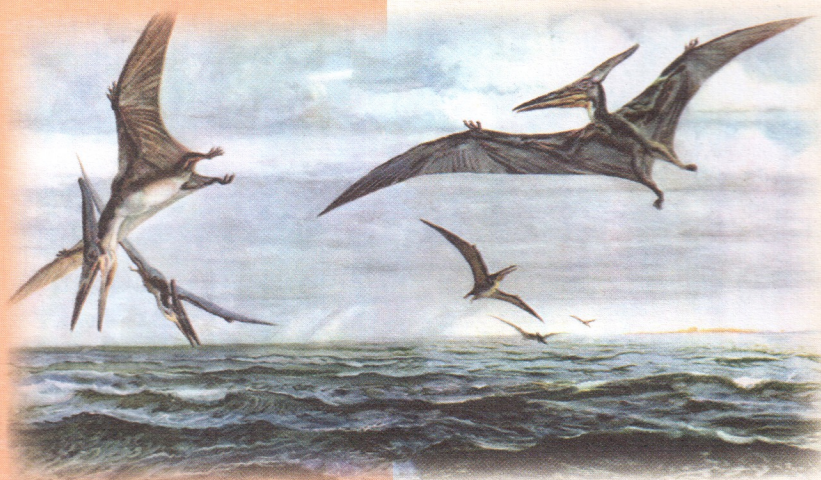
2006 aastal avaldas Pennsylvania ülikooli (USA) antropoloog Niina Jablonskaja raamatu „Nahkkate: looduslik ajalugu“.

Selles kinnitatakse, et hominiidide kahel jalal kõndimine lubas neil aktiivselt savanne hõivata. Rohke higieritus soodustas karvade väljalangemist, andes sellega moodustunud higil võimaluse ära aurata. Vastavalt Niina Jablonskaja arvestustele eritas meie kauge eellane higi 13,6 liitrit päevas. Jääb arusaamatuks, miks ei kaota karva ahvid, kes samuti vajavad higi aurustumist?

Viimasel ajal on kindlaks tehtud, et sellised ilmingud, nagu kahel jalal kõndimine ja täielik karvkatte puudumine tekkisid umbes ühel ja samal ajal!

Ebatavalised olevused

PTERODAKTILID PARALLEELSEST MAAILMAST

LEGENDE TIIVULISTEST
MONSTRUMITEST
ON IGAL MAAILMA
RAHVAL NING NEED
ULATUVAD AEGADE
SÜGAVUSSE. SIAAVIASTEL
ON NEED VÕLULINNUD
SIRIN JA ALKONOST, VA-
NADEL JUUTIDEL – TIIVULI-
SED INGLID JA DEEMONID,
IIDSETEL KREEKLASTEL
– HARPÜIAD. KA NENDE
KIRJELDUSED ERINEVATEL
RAHVASTEL ON ÜSNA SAR-
NASED. KAS SEE EI RÄÄGI
SELLEST, ET INIMESED
NÄGID SELLISEID KOLETISI
OMA SILMAGA?

„MAHA KUKKUNUD“ LEGEND

Põhja-Ameerika indiaanlased räägivad ammustest aegadest hiiglasest, kes sarnanes pilvele – Äikese Linnust. Selles, et see ei ole üldse legend, pidid varsti veenduma esimesed uusasukad, kes leidsid endale elukoha Suure Järvistu piirkonnas. XVII-XIX sajanditel nähti hiiglaslikku lindu mitmeid kordi, 1890 aastal aga õnnestus kahel kauboil see koletis isegi alla tulistada. Ennenägematu saak viidi suurte raskustega lähemasse linnu. Kohalik ajaleht pühendas leiule kogu esilehekülje. Artiklis kinnitati, et linu tiibade ulatus oli 15 meetrit, keha pikkus – 10 meetrit, pea aga kuklast kuni noka otsani – umbes 1,5 meetrit! Peale selle teatas artikli autor, et kummalise linu nokk sarnaneb rohkem lõugadele, kuna selles on kohutavad hambad, kehal puuduvad suled, tiivad aga „koosnevad poolläbipaistvast membraanist, mille

kuulid läbistasid erilise vaevata“. Hirmuäratav lind põletati kohaliku religioosse organisatsiooni nõudmisel, kes kuulutas selle „põrgu sigitiseks“.

KALLALETUNGID LAMMASTELE JA INIMESTELE

USA-s nähakse kohutavaid lenda-
vaid olevusi sagedamini, kui kogu
ülejäänud maailmas. XX sajandil oli
selliste sündmuste poolt eriti rikas
1976 aasta, mil kummaline, ptero-
daktili saranane olend terroriseeris
tõsiselt Rio Grande jõe orus elavaid
Teksase farmereid.

Esimesena sattus linnuga kokku
rantšo omanik Joe Suarez. 12 ja-
nuari hommikul avastas ta, et keegi
oli tema lambaid tükkideks rebinud.
Sündmuskoha ümber ei olnud min-
gisuguseid jälgi ning kohale tulnud
politseinikud ei suutnud aru saada,
mil moel loomad tapeti.

Ainukene niidiots oli täiesti ab-
surdne: öösel, kui toimus kallaletung
karjaaiale, ärkas Suarez kohutava
müra – tiivalöökide peale maja kohal.
Ta oli veendunud, et see, kes sellist
müra tekitas, pidi olema palju suu-
rem kohalikest lendavatest kiskjatest.
Politseinikud veensid härra Suarezit:
mis see ka ei olnud, tagasi see enam
ei tule.

Kuid see tuli ning maksis sellise
lugupidamatuse eest kätte. 14 ja-
nuari hilisõhtul istus noor teksaslane
Armando Grimaldo oma maja taga-
aias ning suitsetas sigarit. Ootamatult
planeeris miski, mida ta hiljem ni-
metas „põrgusigitiseks“, otse taevast
tema poole. Kolmemetriste tiibadega

ja hõõgivate punaste silmadega, tumepruuni naha ja nokaga, kohutavate hammastega olend haaras Grimaldo küünte vahele ning püüdis teda õhku tõsta. Noormehe südantlõhestavate karjete peale jooksis inimesed majast välja momendil, mil elukas, visanud oma saagi maha, ööpimedusse lendas. Haavatud ja šokis noormees pandi kohalikku haiglasse.

Nagu paljud seletamatuga kohtunud inimesed, muutusid ka Armando Grimaldo ja tema perekonnaliikmed enamuse teksaslaste poolt pilgete ohvriteks. Inimesed ei suutnud lihtsalt kogu seda lugu uskuda. Kuid kummalised sündmused jätkusid.

MONSTRUMID ENTSÜKLOPEEDIAST

Sama aasta 31 jaanuaril lõi miidagi suurt härra Guaiarde treilerisse. Kui Guaiarde treileri kabiinist välja tuli, põrkus ta kokku olendiga, mida hiljem kirjeldas kui „midagi teiselt planeedilt“. Tume sulgedeta elukas sarnanes hiiglaslikule nahkhiirele, kes tantsis ähvardavalt maapinnal ning liikus mehe suunas, tekitades selle juures kohutavaid kraaksuvaid kurguhäälitsusi. Guaiarde jooksis tagasi auto juurde ning nägi nüüd juba läbi akna, kuidas olevus õhku tõusis ja pimedusse kadus. Kuu aega hiljem, 24 veebruaril, nägid kõrgel aeglaselt lendavat, umbes 6 meetri laiuste tiibadega hiiglaslikku reptiili kolm kooliõpetajat, kes söitsid San Antoniosse tööle. Hiljem jutustas üks neist, Patricia Briant, et selle olendi tiivad olid kaetud nahaga, ning et see kasutas neid eelkõige õhus liuglemiseks. Uurides entsüklopeediast dinosauruste kujutisi, tundis õpetaja ära pterodoni – olendi, kes kuulub lendavate sisalike hulka, ning kes paleontoloogide arvates suri välja 150 miljonit aastat tagasi.

Peale kolme daami vaatlesid kummalist lendavat koletist veel paljud Teksase elanikud, põhiliselt autojuhid. Kuid varsti elukate lennud katkesid. Alles kuus aastat hiljem, 14 septembril 1982 aastal nägi ühte neist kiirabi-auto juht James Thompson Mehhiko piiri lähedasel maanteel. Kirjeldades kohaliku ajalehe reporterile seda, millega ta kokku põrkas, rääkis Thompson, et looma nahk

meenutas hallikat jämedakoelist materjali ning sellel ei olnud ühtegi sulge. Oma jutustuses kandis tunnistaja nähtud olevuse kindlalt pterodaktiili-de hulka.

LÕKS „SURMAKUULUTAJALE“

Teated salapäraestest lendavatest monstrumitest saavad reeglina planeedi väheasustatud ja metsikutest piirkondadest. 1970-ndatel aastatel nägi sellist olendit Kamerunis ameerika naturalist Ivan Sanderson.

Sandersoni poolt juhitud ekspeditsioon lõi laagri üles Assumbo mägedes väikese jõekese kaldale. Teadlane kirjutab: „Keegi karjus mulle: „Hoia alt!“. Ma tõstsin pea ja nägin: otse minu poole lendab vee kohal mingisugune must olend kaks korda laiemate tiibadega kui kotkal. Hämaruses ei suutnud ma seda nagu kord ja kohus vaadelda, kuid mulle jäid hästi meelde avatud lõuad ja teravate valgete hammaste poolring. Tormasin vette, ning kui taas veepinnale tulin, oli loom juba kadunud“.

Kummalise olendi ilmunisest vapustatud Sanderson ja tema inimesed hakkasid elukat varitsema. See ilmus uuesti laagri kohale. Pterodaktiilile sarnanev tiivuline elukas lendas nii kiiresti, et keegi ei jõudnud teda tulistada. Hammastega plaksutades lõi ta kehaga ühte ekspeditsioonist osavõtjat ning lükkas selle pikali. Seejärel tegi „pterodaktil“ vigastatud inimese kohal mõned madalad ringid ning varjus maapinna kohal planeerides soisesse rägastikku. Kui zooloog koletisest teejuhtidele rääkis, sattusid need paanikasse. Selgus, et kohalike hõimude keskel on salapärasel külalisel „surmaakuulutaja“ kuulsus. Vastavalt nendes paikades liikuvale legendile sureb lendavat hammastega elukat näinud inimene varsti.

JUHTUM SIBERIS

Lendavaid monstrumeid on nähtud ka Venemaal. Nii kirjutas XX sajandi alguses Taga-Baikali ja Ussuuri krai kuulus uurija Vladimir Arsenjev oma dokumentaalses raamatus: „Derzu Uzala“:

„Juhtus see, mida ma üldse ei oodanud. Ma kuulsin tiibade plaksumist

... Udust ujus välja mingisugune mass, tohtu suur ja tume ning lendas jõe kohal. Kuuldusid karjed, mis sarnanesid naise nutule ... Õhtul arutasid udegeelased elavalt juhtunut ning rääkisid sellest, et nendes paikades elab „inimene, kes suudab õhus lennata“ ...“.

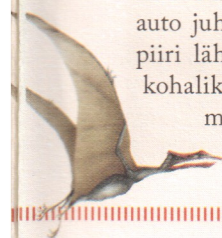
„LENDAV TOBEDUS“

Keda siis ikkagi nägid tunnistajad? Tundmatut lindu? Kuid nagu teada, ei ole lindudel hambaid. Kogenud naturalistid Sanderson ja Arsenjev oleksid selle kohe ära tundnud. Kas tõesti oli see eelajalooline lendav sisalik, kes on säilinud Ameerika viljatutes piirkondades, ekvatoriaalses Aafrikas ja Lõuna-Siberi taigas?

Siin tuleb silmas pidada seda, et kui selline olevus tõepoolest elutsebki kuskil planeedi üksildases paigas, siis on liigi ellujäämiseks on vaja vähemalt mingisugust hulka olendeid, kasvõi viiskümmend kuni sada. See aga tähendab, et ilmuma peavad nad mitte juhusest juhuse, aastaste ja aastakümnete vaheaegadega, vaid palju sagedamini. Ka saaksid selliste suurte olendite pesitsemise paigad aja jooksul teatavaks, eriti mis puudutab Teksast, mis ei ole sugugi nii kõrvaline kolgas.

Teooria selle kohta, et pterodaktiilid säilisid meie päevadeni, tundub nii tobedana, et teadlased lükkavad selle „juba lävelt“ tagasi. Kuid teateid nendest elukatest on nii palju ning tunnistajate ütlused nii veenvad, et mõningate uurijate arvates on mingisuguste teadusele tundmatute olevuste ilmumine meie taevasse täiesti võimalik, kuid need ei ole pterodaktiilid, vaid tulnukad paralleelsetest maailmadest. Seda enam, et „pterodaktiil“ kirjeldused on kohati väga erinevad. See puudutab mitte ainult elukate mõõtmeid, vaid ka välimust. Mõnedel juhtudel kirjeldavad tunnistajad neid kui „tiivulisi inimesetaolisi olendeid“, teistel – kui „inimese peaga linde“.

Kahtlemata kuulub lendavate monstrumite mõistatus nende hulka, millede peale skeptikud võivad rahuliku südamega käega lüüa. Nii kaua, kuni ühte neist „tibukestest“ ei ole alla lastud või ei satu see elusana meie aeda, võime kindlad olla: kõik jääb nii nagu alati.

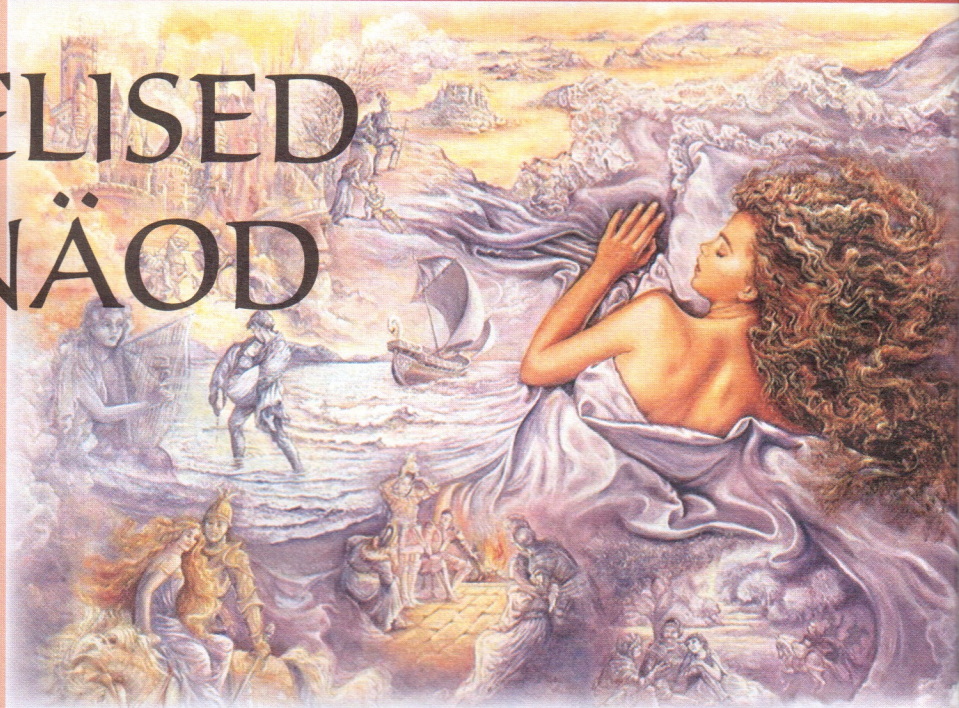
Igavesed mõistatused

ENDELISED UNENÄOD

AMMUSTEST
AEGADEST ON
ARVATUD, ET
UNENÄGUDE JÄRGI
VÕIB TULEVIKKU

ENNUSTADA. KOOSTATI
LUGEMATUID „UNENÄGUDE
SELETAJAIK“, KUID KÕIGE
POPULAARSEM NENDE
HULGAST OLII „IIDNE JA
UUS ALATINE ENNUSTAMISE
ORAAKEL, MIS LEITI PEALE
ÜHE SAJAKUUE AASTASE
VANAMEHE MARTIN
ZADEKI SURMA, MILLE
JÄRGI TA SAI TEADA
IGAÜHE SAATUSE INIMESE
ÕNNE- JA ÕNNETUSE RIN-
GIDE JÄRGI, VÕLUPEEGLITE
VÕI UNENÄGUDE SELETAJA
ABIGA“.

UNES SURNU NÄGEMINE
TÄHENDAS UNENÄGUDE
SELETAJA ABIL - VIHMA,
LILLEDE NÄGEMINE -
KOHTAMIST, JA MIDAGI
SEESUGUST. VEENDUMUS
ENNUSTAVATE UNENÄGUDE
OLEMASOLU KOHTA EI
TEKKINUD TÜHJALE KO-
HALE, KORDUS JU UNES
NÄHTU SAGELI ILMSI,
KUIGI KAASAEGNE TEADUS
TEATAB PÕLASTAVALT, ET
ENNUSTAVAID UNENÄGUSID
OLLA EI SAA, ON AINULT
JUHUSLIKUD KOKKULAN-
GEVUSED.

AJALOOLOSED FAKTID

Nagu tunnistab ajalugu, nägi Julius Cesari abikaasa Calpurnia unes, et tema mees tapetakse järgmisel päeval. Kui Cesar järgmisel päeva hommikul Senatisse minna kavatses, rääkis naine nuttes mehele oma hirmudest ning palus tal koju jääda. Kuid selle stseeni juures viibinud Brutus naeris umbuskliku naise välja ning viis Cesari endaga kaasa. Selle loo järg on kõigile teada ...

Imperaator Marcianus nägi unes Attilat, kellel murdus vibu. Just sellel ööl hunnide juht suri. Imperaator Augustuse sõber nägi unes, et imperaator tapetakse öösel vaenlaste poolt. Augustus oli väga ettevaatlik ja ebausklik, seepärast ei jäänud ta oma välitelki ööbima. Samal ööl raiusid imperaatori vaenlased pimeduses mõõkadega tema tühja voodit.

Kord nägi kapten Jonathan Kaliforniast unes gruppi kurnatud inimesi, kes hukkusid mägedes külma tagajärjel. Hommikul rääkis ta unenäost oma jahimehest sõbrale. See tundis kirjelduse järgi ära Carson Valley iseloomulikud vertikaalsed kaljud. Kapten organiseeris omal vastutusel päästeekspeditsiooni, ning kohale jõudes jõuti päästa need, kes veel elus

olid. Antropoloog Joseph Mandemant nägi unes koobast, mida ta uuris. Ta nägi selles selgelt ürgseid jahimehi, kes istusid ümber lõkke, laes aga - jahistseenide kujutisi. Ootamatult kukkus lagi sisse ning sulges läbikäigu iidsete inimeste eluruumi. Üles ärkanud, suundus antropoloog kohe koopa poole, kus tõepoolest oli toimunud varing ning kui see puhastati, avastati koopa laest need samad joonistused, mida teadlane unes näinud oli.

1956 aastal nägi inglanna Helen Watson und, kus ta sattus Dunkirki, nimetute haudadega kalmistule. Ühe risti juures nägi ta oma poega, kes jäi 1940 aastal Dunkirki lahingus teadmata kadunuks. Naine sõitis sellele kalmistule ning palus kirst välja kaevata hauast, mille kõrval ta poega nägi. Hauas olnud isiklike asjade järgi suutis ta oma poja säilmed tuvastada.

1858 aastal nägi kirjanik Samuel Clemens, kes on rohkem tuntud nime all Mark Twain, unes metallist kirstu, milles puhkas tema noorem vend Henry. Lahkunu rinnal oli kimp valgeid lilli, mille hulgas oli üks punane. Samuelli vend töötas aurikul „Pennsylvania“, mis sõitis mööda Mississipit.

Varsti peale seda, kui Samuel und nägi, plahvatas aurik Memphise lä-

hedal. Paljud reisijad ja meeskonna liikmed hukkusid. Kui Samuel katastroofipaigale saabus, oli Henry veel elus. Järgmisel päeval peale venna surma läks Samuel ruumi, kus surnuid matusteks ette valmistas. Puust kirstude seas oli ainult üks, mis oli valmistatud metallist. Selles lamas kirjaniku vend ning tema rinnale oli keegi asetanud punase lille. Mark Twain tunnistas, et elas sellel momendil läbi väga tugeva vapustuse.

ENDELINE UNI VÕIB PÄÄSTA

Hofmannide majas oli suur muire – suri nende viieaastane poeg. Järgneval ööl peale matuseid nägi ema unes poega, kes lamas kirstus, kuid oli elus ja püüdis sealt välja pääseda. Nägemus kordus ka järgmisel ööl. Üles ärkanud, veenis naine meest kirstu avama. Poiss viidi arsti juurde, kes tõi ta elule tagasi. Nii pääses tänu ema unenäole Max Hofmann, kes elas 90 aastaseks.

1750 aastal ärkas kõrge riigiametnik Robert Morris kohutavast unenäost: ta nägi unes oma surma. Unes hukkus Morris tema auks korraldatud suurtükikogupaugu tagajärjel, mis tehti laevalt, mida ta pidi samal päeval külastama. Ehmunud ametnik keeldus laeva pardale minemast, kuid kapten kinnitas talle, et mingisugust tulistamist ei toimu. Peale laeva külastamist istus Morris paati, mis võttis kursi kaldale ning mõni minut hiljem kuuldusid laevalt aupaugud.

Ametnik sai kuuli killust surmavalt haavata. Kuid kõik see oli ju arusaamatus: laeva kapten tõstis käe, et tüütut sääske eemale peletada ning suurtükimehed pidasid seda liigutust signaaliks. Unes nähtud lõpu ettekuulutus ei ole haruldane nähtus.

1812 aasta Isamaasõja kangelase, kindral Aleksander Tutškovi naine nägi kaks korda ühte ja sama und; tema väikest poega kätel hoidev isa rääkis: „Aleksander tapeti Borodino all“. Selleks momendiks oli Napoleon juba Venemaale tunginud, kuid lahingut Borodino alla veel ei planeeritud. Kindral Tutškov hukkus Borodino lahingus. Järgmisel hommikul peale lahingut tuli naise isa, laps kätel, ning teatas: „Aleksander tapeti. See juhtus Borodino all“.

Saatuslikud unenäod ilmusid ka Napoleonile endale. Waterloo lahingu eelõhtul nägi ta unes kõiki oma võituseid, mis ilmusid talle kaunite naiste kujul. Viimane neist oli ahelates ja verine. Väejuht nägi unes musta kassi, kes jooksis tema laagrist üle vastase leeri. Nagu teada, sai prantsuse armee Waterloo lahingus hävitavalt lüüa. See oli Napoleoni viimane lahing.

1883 aasta augustis nägi Bostoni ajalehe „Globe“ ajakirjanik Samson unes vulkaanipurset tundmatul Pralome saarel Indoneesias, Jaava saare lähistel. Samson

vaatles unes katastroofi ja tuhandete inimeste huku kohutavaid üksikasju. Ärgates kirjutas vapustatud ajakirjanik kohe nähtu üles. Kirjutatu sattus toimetaja kätte, kes arvas, et Samson võttis selle informatsiooni vastu telegraafi teel, ning andis käsu see ajalehe järgmises numbris ära trükkida. Kuid mingisuguseid teateid maavärinast või

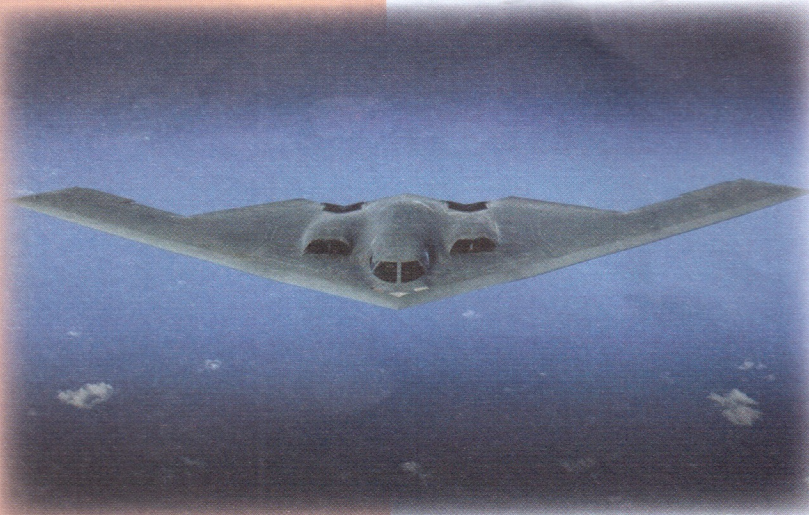
vulkaanipursest tegelikkuses ei saanud. Kõpses suur skandaal. Alles peale seda, kui Samson vallandati, hakkasid saabuma teated grandioosest katastroofist. See oli kogu maailma vapustanud vulkaani Krakatau purse, mis asus Jaava ja Sumatra saare vahel. Hukkusid tuhandet inimest, kannatasid lähedalasuvad saared ning India ja Vaikse ookeani rannikud. Vulkaanipurse toimus just sellel päeval, kui Samson seda unes nägi. Veel üks hämmastav detail – hiljem tegid teadlased kindlaks, et Krakatau saare põliselanikel kandis et teist, iidsemat nime – Pralome. Iseloomulik on selles plaanis episood „Titanicu“ hukust. Vähemalt 18 reisijat andsid pileti tagasi, kuna tundsid mingisugust ebaselget ennet katastroofi kohta. Nendest viis nägid tragöödiat unes või nägid seda nende sugulased. Ühe „loobuja“ naine joonistas isegi üles püstise ahtriga uppuva neljamastilise laeva.

Omal ajal huvitas ennustavate unenägude fenomen akadeemik Behterevi, kes pöördus oma tuttava, praktiseeriva arsti Vinogradovi poole palvega uurida patsientidelt, kas nad on kunagi näinud mingisuguseid ennustavaid unenägusid. Perioodil 1910 kuni 1914 kogus Vinogradov enam kui 1500 tunnistust, mis tõestasid, et endelist und nägi elus kasvõi üks kord peaaegu iga teine küsitletu. Kuid algas Esimene Maailmasõda ning Vinogradov ei jõudnud oma uuringuid avaldada. Seda tegi Flammarion oma raamatutes „Endelised unenäod ja tuleviku ennustused“ ja „Tundmatu“.

Loodame, et salapärase endeliste unenägude uuringud avavad siiski nende saladused ning võib-olla aitavad inimestel neid sagedamini näha.

HITLERI „STEALTH“

ARVATAKSE, ET KUI TEINE MAAILMASÕDA OLEKS KAUEMINI KESTNUD, VÕINUKS SELLE TULEMUS OLLA HOOPISKI TEINE. HULGALISTE DOKUMENTIDE JA TUNNISTUSTE JÄRGI TÖÖTATI KOLMANDA REICHI LABORATOORIUMIDES VÄLJA RELVA, MIS OLII OMA AJAST EES, NING HITLERIL, KES LOOTIS KUNI VIIMASE MINUTINI SÕJA KÄIKU MUUTA, OLII SELLEKS PÕHJUST. SAKSA TEADLASED JA KONSTRUKTORID TÖÖTASID AATOMPOMMI, KONTINENTIDEVAHELISE BALLISTILISE RAKETI JA ... MAAILMA ESIMESE „NÄHTAMATU LENNUKI“ LOOMISE KALLAL.

NÄHTAMATUSE KUNST

Kõikidel aegadel on eduka sõjategevuse pandiks olnud ootamatus, kõige hävitavamad rünnakud vaenlaste pihta tehti alati ootamatult. Radarite ilmumisega tekkis vajadus sõjatehnika nähtamatuks muutmiseks ning selles suunas oli kõige reklaamitumaks maailmas „Stealthi“ tehnoloogia (inglise keelsest stealth – salaja, varjatud).

„Stealthide“ unikaalsusest ja vigastamatusest me rääkima ei hakka. „Nähtamatute“ nähtamatud puudused ujusid pinnale nii operatsiooni „Kõrbetorm“ kui ka Jugoslaavia pommitamise perioodil, kui serbia õhutõrjeraketid miinimum kolm „F-117 stealth“ alla tulistasid. Palju huvitavam on, et esimesed „nähtamatu lennuki“ katsetused viidi läbi juba natsi-Saksamaal, kust need sattusid Ameerika Ühendriikidesse. Teise Maailmasõja ajal edestas Saksamaa sõjatööstuse vallas oluliselt nii USA-d kui ka Nõukogude Liitu, kellel oli hiiglaslik teaduslik potentsiaal. Alates 1943 aastast olid natside põhilised lootused

pandud sellele, et sõja pöördpunkt saabub uue tehnoloogia, „kättemaksu relva“ abil. Nii ambitsioonika nimega projektis oli väärikas koht lennuväljal ja uute pommitajate loomisel, mis pidid ületama kõiki olemasolevaid analooge kiiruses, lennu kauguses ja vaenlase radarite poolt avastamise varjatuses.

Luftwaffe ülemjuhataja Hermann Göring andis konstruktoritele täiesti kindlad ülesanded: pommitaja pidi viima 1000 kg koorma 1000 kilomeetri kaugusele ning arendama kiirust 1000 km/h. Selle ülesande täitmisega hakkasid tegelema vennad Hortenid – lennukikonstruktorid, kes esimestena maailmas tegid ettepaneku luua reaktiivlennuk „lendava tiiva“ aerodünaamilise skeemi järgi.

VENNAD HORTENID

Reaktiivpommitaja „Horten Ho-229“ oli tolle aja tõeliselt unikaalne projekt. Praegune ameerika „B-2“ on välimuselt peaaegu koopia masinast, mille löid Reimar ja Walter Horten möödunud sajandi 40-ndatel aastatel. „Ho-229“ oli valmistatud põhiliselt puust, faktiliselt ei olnud sellel lennukikere kui sellist ning see võis arendada kiirust kuni 970 km/h! Hortenid tahtsid luua minimaalse takistusega lennukit, ning seetõttu puudus „Ho-229“-l vertikaalne püstsaba, juhtimist aga sooritati tiivale püstitatud spoilerite abil. Kõige revolutsioonilisemaks ideeks oli Reimar Horteni ettepanek katta lennuk puusöe tolmu ja puuliimi seguga, tänu millele pidi lennuki pind neelama elektromagnetilist kiirgust. Saksa konstruktorite idee järgi pidi selline kate koos spetsiaalse vormiga tegema „Ho-229“ vaenlase radarite nähtamatuks.

Maapealsele õhutõrjele nähtamatu lennuki loomise stiimuliks oli mitte ainult tung konstrueerimise järele, vaid ka soov kätte maksta kolmanda venna – Wolframi eest, kes hukkus 1939 aastal saksa lennukite rünnaku ajal prantsuse Dunkirki linnale. Ka Walter Horteni, sõjaväelenduri, müllu oli alaliseks sööbinud õhulahing Inglismaa pärast 1940 aastal, mil ta kaotas enam kui sada teenistuskaaslast.

Vaatamata Versailles lepingule, mille järgi sakslastele keelati sõjatehnika ja relvastuse uusimate näidiste omamine, elas Saksamaa 1930-ndatel aastatel üle tõelist poolpõrandaalust plahvatusliku huvi lennunduse vastu. Riigis avati „tsiviillennuklubisid“, kus Esimese Maailmasõja veteranid õpetasid noorukitele lennunduse peensusi.

Sellesse üldrahvalikku voolu sattusid ka vennad Hortenid, kes juba lastena kogusid oma vanemate majas täismõõdulisi puust lennukite mudeleid. Nende esimene plaaner „Horten I“ tõusis õhku juba 1931 aastal, kui Walter Horten oli vaevalt 16 aastane. Nende valmistamise käigus saadud kogemuste arendamist jätkas ta kõikides oma edaspidistes projektides ning tuli järeldusele, et „puhas tiib“ on palju väiksema aerodünaamilise takistusega.

1936 aastal astuvad Reimar ja Walter Luftwaffe ridadesse, kuid jätkavad aktiivselt oma konstruktori tegevust. Ühe nende poolt loodud kahemootorilise plaaneri katsetamine ei lõpe just eriti edukalt ning peale hindamatu kogemuse saab Reimar lõualuu murru, Walter aga jääb ilma mitmest hambast.

1939 aastal hakkas Hortenite vastu huvi tundma Ernst Heinkel – kuulus saksa lennukikonstruktor. Ta pakkus neile abi projektide elluviimisel, kuid läbirääkimised temaga viisid tupikusse Heinkeli soovi tõttu registreerida kõik järgnevad patendid tema nimele. Samasugune olukord kujunes välja ka suhtlemisel Willy Messerschmittiga.

Kõige olulisemat toetust reaktiivlennuki loomisele osutas Hortenitele Hermann Göring, keda huvitas ebatavalise lennuki kokkupanek. Just Luftwaffe ülem käskis võimalikult kiiresti valmistada versiooni näidise mootorist ning alustada lähemal ajal selle katsetustega.

„Horten Ho-229“ oli vendade enam kui kümne aastase töö tulemus. Selle

esimene lend toimus 1. märtsil 1944 aastal Göttingenis, seeriatootmiseks oli pommitaja valmis 1945 aasta alguses. „Horten Ho-229“ lülitati Göringi isiklikul käsul „kiirre hävitusprogrammi“, kuid aeg töötas sakslastele vastu ning lennukit konveierile panna ei õnnestunudki.

14. aprillil 1945 aastal hõivas Friedrichsrode lennukitehased USA 3 armee 8 korpus. Selleks ajaks olid õhku tõusnud ainult kaks „Ho-229“ ning valmistamise erinevates staadiumides olid veel kuus lennukit. Üks trofeelennuk võeti osadeks ja viidi koos joonistega USA-sse, kus neid kõige järgi otsustades säilitatakse valitsuse arhiivides tänapäevani. Arvatavasti võtsid ameeriklased vendade Hortenite projektist palju üle oma esimese nähtamatu lennuki „F-117A Nighthawk“ loomisel.

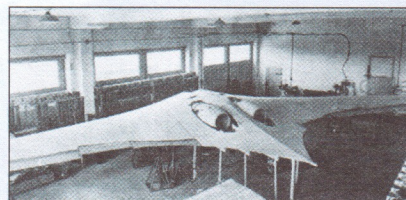
„Ho-229“ TAASSÜND

„Ho-229“ efektiivsust tõestati realses lahingutegevuses, kuid see huvitas ka paljusid kosmosetööstuse eksperte. 2008 aasta sügisel ehitasid kaitsekompanii Northrop-Grumman insenerid säilinud jooniste ja ainukese prototüübi järgi „Ho-229“ koopiat. Taastamisel arvestati kõiki tehnoloogilisi nüansse, kuid erinevalt originaalst ehitati koopia mitte õhku tõusmiseks.

Teste „nähtamatuse“ kohta viidi läbi 2009 aasta jaanuaris ning nagu näitasid eksperimendid, andsid tiivakujulisus ja voolujoonelisus tõepoolest olulise eelise õhutõrjeraketide süsteemi ees. Lisaks prototüübi uuringutele tehti kindlaks, et lennuki esimestel osadel, kahe vineeritahvli vahel, oli süsinikutaoline aine, mille otstarve ei saanud olla midagi muud, kui võitlus radaritega.

Kui uskuda katsetusi, siis Teise Maailmasõja ajal võis briti õhukaitse seda pommitajat märgata 129 kilomeetri kauguselt, samal ajal kui tavaliine lennuk oli nähtav 160 kilomeetri kauguselt. Tundub, et vahe on väike, kuid arvestades „Ho-229“ tolle aja kohta hullumeelset kiirust, vähenes lennu aeg Inglismaale 19 minutilt 9 minutile! See asjaolu aga tegi briti hävitajate töö oluliselt keerulisemaks.

Loomulikult ei suutnud üks, isegi ülikaasaegne masstootmisesse lastud lennuk, sõja käiku kuidagi muuta.

Kuid on tõenäoline, et Saksamaa oleks suutnud võita aega, mida ta vajab esimeste tuumapommide valmistamiseks. Saatuse iroonia tõttu ei jõudnud „Ho-229“ masstootmisesse veel ka selle tõttu, et Reimar Horten rabeles selle ja teise, veelgi tähtsama ja kiireloomulisema projekti – „Ho-18 Amerika bomber“ vahel. See oli tohutu suur, kuue mootoriga strateegiline pommitaja, mis Hitleri arvates pidi tulevikus aatompommid Ameerika kontinendile viima.

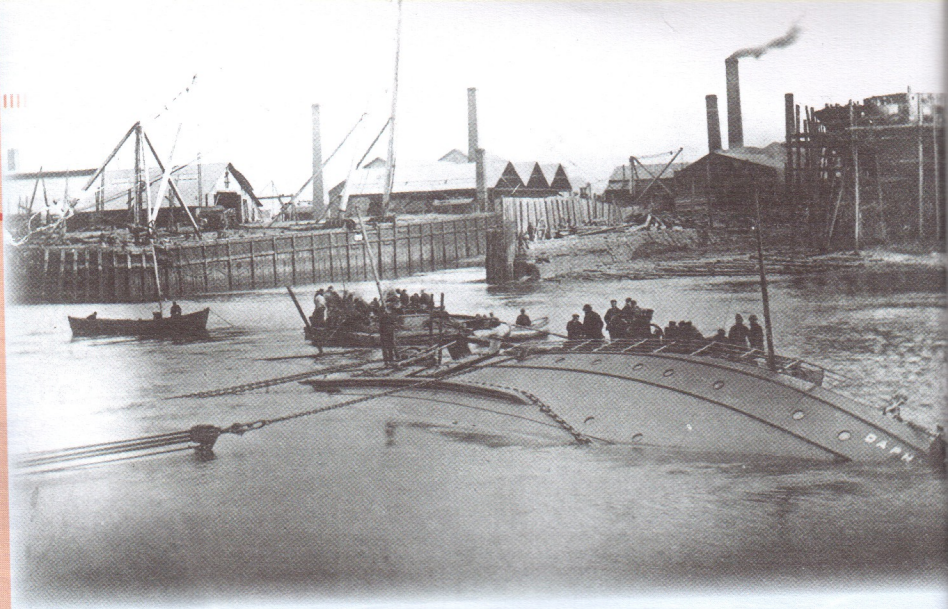
FINAAL

Peale sõda emigreerus Reimar Horten Argentiinasse, kus jätkas „lendava tiiva“ põhjal kahemootoriliste plaanerite konstrueerimist ja ehitamist. Kaubanduslikku edu see talle ei toonud.

Reimar Horten lahkus sellest elust oma rantšos 1994 aastal 79 aasta vanusena.

Walter Horten jäi Saksamaale ning temast sai sõjajärgse saksa lennunduse ohvitser. Ta elas 85 aastaseks ning suri Baden-Badenis 1998 aastal.

Lennukikonstruktorite Hortenite tööd elavad paljude entusiastide mälu ning jääb üle ainult rõõmustada, et nende sõjalist potentsiaali ei jõutud kasutada.

ELLINGUTELT OTSE PÕHJA

**ÕNNELIKE“
LAEVADE
KÕRVAL, MIS
TEENIVAD INI-
MESI TÕES JA
USUS AASTAKÜMNEID,
VÄHEM ÕNNELIKE LAEVADE
KÕRVAL, MILLE TEENIS-
TUSE AEG PIIRDUB MÕNE
REISIGA, ON VÄIKE, KUID
TÕELISELT UNIKAALNE
GRUPP UJUVVAHENEID,
MIS PRAKTILISELT EI TEE
MITTE ÜHTEGI „SAMMU“
MÖÖDA STIIHIAT, MILLE
JAKS NEID LOODI. NEED
„LAEVAD“ SUUNDUVAD KO-
HE, KUI NENDE KIIL VETT
PUUDUTAB, PÕHJA, SEALT
AGA MUUSEUMISSE VÕI
PRÜGIMÄELE ...**

LIPULAEV ÜHEKS TUNNIKS

Selle nimekirja tipus on rootsi lipulaev „Vasa“, mis ehitati kuningas Gustav II Adolfi isiklikul juhendamisel. Võib-olla oli kuningas hea valitseja, kuid laevaehitajana ei kõlvanud ta kuhugi.

Gustav II tegutses kuninglikult ning kokku ei hoidnud: uuest lipulaevast pidi saama kõige võimsam, kõige kiirem, kõige suurem ja loomulikult kõige ilusam laev kogu Balti merel. Hollandi meistrid, kes Stockholmi laevatehases töötasid, vaatasid, ohkasid raskelt ja asusid jõudumööda monarhi nõudmisi täitma.

Pühapäeval, 10 augustil 1628 aastal, suundus „Vasa“ oma esimesele merereisile. Lipulaev oli imetusväärne – hollandi laevaehitajad olid püüdnud kõigest väest, et tujukalt valitsejat rahuldada. Kullatud vapifiguurid ja keerukas puulõike olid kvaliteedi ja koguse poolest samaväärsed kuninglike ruumidega. 64 pronksist suurtükki vaatasid ähvardavalt luukidest, millest osa olid välja lõigatud kuninga isiklikul käsul, eesmärgiga võimsust suurendada; lumivalged purjed katsid taeva. Lipulaev „Vasa“

väljus paar miili sadamast, pööras end uljalt ringi ning juubeldava rahvahulga kisa saatel andis võimsa kogupaugu kõikidest oma relvadest ...

Kuid suits hajus, ei olnud merepinnal enam mingisuguseid purjesid. Veest paistis kuldsest helkiva täpina välja endise rootsi mereväe uhkuse korpus ning ka see kadus kiiresti merepõhja. „Vasa“ 450 ohvitserist ja madrusest suutsid kaldale jõuda ainult mõned inimesed ...

1961 aastal merepõhjust üles tõstetud rootsi lipulaev asub nüüd Djurgardeni saarel Stockholmi Vasa muuseumis. Tähelepanelikult hämmastavalt hästi säilinud korpust uurides mõistsid uurijad kiiresti, miks „Vasa“ uppus: mastid, suurtükid, tammepeust kullatud figuurid – kõik see oli ebatavaliselt raske, ning liiga kõr-

gele vee kohale tõstetud. Vettpidavad vaheseinad puudusid – sellel ajal nende peale ei mõeldud. Ja kõige peamine: alumine rida suurtükkide pardaluukidest, mis olid valmistatud spetsiaalselt kuningas Gustavi käsul, asusid veetasemest vaevalt kõrgemal. Kui laev pöörde tegemisel kasvõi natukenegi kreeni kaldus, tungis vesi läbi nende luukide laeva, ning ... see oli hukule määratud.

„TÕPRA“ AURIK

Nii juhtub, kui laevaehitajad tunnevad oma tööd, kuid on sunnitud järgima käske ülaltpoolt. Kuid juhtub, et ka kogenud meistrid teevad vigu. Näiteks võib tuua auriku „Daphne“, mis oleks küllaltki tuntud šoti laevatehase „Alexander Stephen and Sons“ peaaegu pankrotti viinud.

See juhtus 1883 aastal. Laevatehase omanik sai suurelt transpordikompaniilt tellimuse väikese terasest auriku ehitamiseks, mis oli ette nähtud loomade vedamiseks. Tegu oli kindla ja tuttava asjaga ning firma „Alexander Stephen and Sons“ asus tellimust täitma.

Kuna tellitud laev oli enamuse parameetrite poolest palju lihtsam laevadest, mis tehases varem ehitatud olid, ei hakanud firma peainsener kõike uuesti arvutama. Ta võttis hiljuti ellingutelt vette lastud palju suurema laeva „Briardene“ joonised ning projekteeris analoogselt nendega „Daphne“ kogu taglastuse ning kirjutas tehniliste nõuete kirjeldusele: „Täpselt nagu „Briardenel““. Ehitajad omakorda võtsid seda fraasi sõna sõnalt, aimamata, et insener pidas silmas mitte mõõtmeid, vaid ainult tüüpi ning ankrus, sildumise- ja rooliseadmete paigutust aurikul. Selle kahekordse vea tagajärjel sai suhteliselt väike laev mõõtmelt täpselt samasuguse taglastuse nagu tema suurem vend, mis hiljem kohe ka tunda andis ...

Mõne kuu pärast oli laev valmis. Suur või väike, kuid laeva vette laskmine oli alati pidulik sündmus ...

Teisipäeval, 3 juulil 1883 aastal, laskus „Daphne“ sujuvalt ellingutelt vette. Kogu protsess oli viimse pisiasjani professionaalselt paigaldatud: laev laskus suure hulga uudishimulike silmade all ellingutelt,

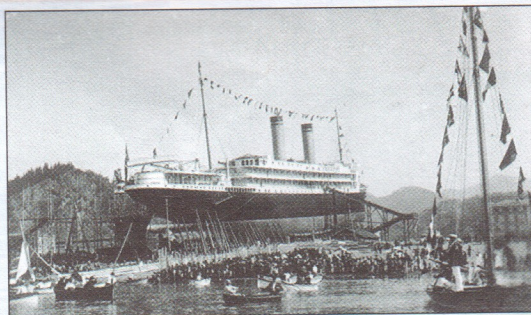
libises vette ning seiskus võimsate ankrute abil.

Ja siis juhtus midagi uskumatut: tundus, et kindlalt vaikselt vees seisv „Daphne“ vajus asja ees, teist taga vasakule küljele kreeni, seejärel ajas ennast sirgu, vajus veelgi rohkem kreeni ning ootamatult ... pööras kiili ülespoole.

Nendel aastatel võis igaüks, kellel vähegi laeva ehitusega asja oli, viibida vettelaskmise hetkel selle pardal. Seepärast asusid katastroofi hetkel seal katelsepad, neetijad, lukksepad, maalrid ja puusepad, kokku 195 inimest. Õnnetusepaigale saadeti kaldalt kõik olemasolevad paadid ja parved, kuid päästa õnnestus ainult 71 inimest, ülejäänud töölisel viis salakaval aurik kaasa. Kolm nädalat hiljem tõsteti „Daphne“ üles ning pandi uuringuteks dokki. Selgus, et suurema ja vastavalt ka raskema taglastuse tõttu oli laeval minimaalne algpüstuvus. Piisas ainult kergest Clyde jõe lainetusest, kui „Daphne“ kreeni vajus ning laeva tekile kinnitatud seadmed kohe liikuma hakkasid. Kreen suurenes, vesi sisenes katelde paigaldamiseks ette valmistatud luukidesse ning ... toimus tragöödia.

„PURJUS BALERIIN“

Analoogne juhus toimus 1905 aastal itaalia laevatehases. Keegi miljonär, kes nägi üha kasvavas emigrantide voolus head rahateenimise võimalust, tellis kaks võimsat aurikut, mis olid arvestatud 180 esimese klassi reisijale, 200 teise klassi reisijale ja 1100 töötule, kes reisisid laeva tekil ning unistasid õnne leidmisest Lõuna-Ameerikas. 1907 aasta septembri keskpaigaks oli esimese auriku, mis kandis nime „Princess Yolanda“, ehitus lõppenud ning see seisis laevatehase ellingutel. Erinevalt „Daphnest“ olid aurukatlad ja masinad sellele juba paigaldatud, ning paigaldati korstnaid, maste ja korrastati tekki.

Kõik toimus täpselt samuti nagu šoti laevatehases: kari uudishimuliklike, laeva „ristimine“ šampusepudeliga, vette laskmine ja ... kiire ning seetõttu ootamatu laeva põhja minek. Laevatehase juures oli vesi küllaltki madal, seepärast vajus „Princess Yolanda“ lihtsalt küljega põhja, mattes enda alla miljonäri ootused kiirest kasumist.

Laineri võimsad masinad, avarad tekid ja luksuslikud salongid muutusid kastututeks ühe väikese vea tõttu: valearvestus laeva püstuvuse projekteerimisel. „Princess Yolanda“ tõsteti kiiresti üles ning kaua mõtlemata müüdi selle korpus vanarauaks, õnnetu laevatehase aga suleti pooleks aastaks – arusaadavatel põhjustel keelas valitsus analoogse laeva „Princess Mafalda“ ehitamise, nõudes projekti uuesti ülevaatamist.

Hiljem väljus „Princess Mafalda“ siiski avamerele ning tegutses liinilaevana üheksateist aastat. Kuid vaatamata parandustele kõikus laeva korpus iga väiksemagi lainetuse korral ning laeva meeskond kutsus oma aurikut „purjus baleriiniks“.

Ikkagiaineril ei vedanud. 25 oktoobril 1927 aastal purunes sellel sõuvõll ning vesi tungis katlaruumi. Sellele järgnenud katelde plahvatus rebis laeva tükkideks ning 314 inimest hukkusid.

UFO RÜNNAKUD

ME OLEME
HARJUNUD
PIDAMA TUN-
DMATUTEL
LENDAVATEL
OBJEKTIDEL LENDAVAIK
OLEVUSI HEADEKS KOS-
MILISTEKS VENDADEKS,
KES ON ALATI VALMIS
APPI TULEMA, VÕI UU-
RIJATEKS, KES ENDID
MAISESSE ELLU EI SEGA.
KUID FAKTID RÄÄGIVAD
HOOPIS MUUD: VAHETE-
VAHEL ON TUNDMATUTE
OLENDITE ETTEKAVATSE-
TUD VAHELESEGAMISEL
KATASTROOFILINE, ISEGI
SURMAV ISELOOM.

1954 aasta juunis olid mõned keenia koolipoisid ainukesteks tunnistajateks terve küla hävitamisele. Mitu ööd järjest vaatlesid Laili Tindu ja tema eakaaslased, kes karjatasid Kirimukve küla lähedal lambaid, kummalisi tulesid Kenya mäe kohal. Alguses mõtlesid poisid, et need on inimesed, kes ronivad tohutu suurte tõrvikute valgusel märke, kuid hiljem, kui tuleb taevasse tõusid, sai neile selgeks, et see on midagi muud.

Kord öösel lamas Laili puu all ning kuulas kadedusega, kuidas kauguses trummid põrisesid: kõik külaelanikud pidasid pulmi. Äkki nägi ta lehtede vahelt, kuidas tuled lendasid mägede kohalt küla poole, suunates eredad kiired maapinnale. Ootamatult trummid vaikusid.

Järgmisel hommikul sai Laili aru, et seal on midagi juhtunud. Jätnud lambakarja sinnapaika, jooksis ta küla poole. Teel sattus ta kohutavate põletushaavade esimeste laipade peale. Onnid olid puutumata, kuid nende sees nägi vapustatud poiss ühesugust pilti: kõik elanikud ja koduloomad olid muutunud mustadeks kortsus muumiateks.

Alles siis, kui sellest loost saadi teada Nairobi, aias keegi haritum, et see ei olnud „nõidus“, vaid UFO rünnak, mis hävitas kümneid süütuid inimesi.

1965 aasta oktoobris hakati süsteemaaliselt hävitama Dibaidi külakest Sudaanis. Iga päev ründasid seda taevast „hõõguvad objektid“, hävitasid viis-kuus maja. Õudus kestis üksteist päeva, seejärel oli küla peaaegu täielikult hävitatud. UFO-d pühkisid maapinnalt 68 maja. Hukkunute ja vigastatute arvust ei räägitud kunagi.

„Hartumi võimud teatasid, et nad ei saa anda selgitusi juhtunu kohta nii kaua, kuni ei ole saadud täielikku aruannet Rudast, linnast, mis on küla kõige lähemal“, teatas korrespondent. Sellest ajast peale mingeid selgitusi enam ei järgnenud.

Viis aastat hiljem ilmus „hävitaja-UFO“ Etiopiasse. Anonüümseks jääda soovinud ÜRO missiooni doktor kirjutas ufoloogile John Allen Hynekile: „Tahaksin teile rääkida kummalisest nähtusest, mis toimus 7 augustil 1970 aastal kell 11.30 hommikul Saladara külas, umbes 14 kilomeetri kaugusel Asmarast. Külaelanikud kirjeldasid seda nii.“

Peale kella 11 hommikul kuulsid nad kõrvalasuva metsa poolt heli, mis sarnanes madalalt lendava lennuki mürale. Heli tugevnes kuni väljakannatamatu mürani ning elanikud nägid punaselt

helendavat kera. See liikus küla kohal, hävitades oma teel kõik majad, tirides juurtega puid välja, söestades rohtu, kuid mitte tekitades tulekahjusid. Kui kera külast lahkus, sulatas see tüki tee asfaltkattest mõõtudega umbes 7*2 meetrit ning purustas kivist silla.

Seejärel lendas objekt umbes 150 meetrit edasi künka poole, kus rippus mitme sekundi jooksul maa kohal ning lendas tagasi peaaegu sama teed pidi, täpsemalt, paralleelselt sellega. Tagasi pöördunud, hävitas see ülejäänud majad ning kadus peaaegu samasse suunda, kust ilmus. Üldine marsruut, mille see poiste silmade all tegi, koosnes umbes kolmest kilomeetrist sinna ja kolmest tagasi. Kogu see vaatepilt kestis umbes 10 minutit.

Mõned inimesed rääkisid, et objekt oli kännu kujuline. Lähedalasuvate külade elanikud rääkisid, et see lendas nende kohal väljakannatamatu heliga, sellel oli kera kuju taga lohiseva sabaga.

Ärevus oli nii suur, et pidime kolm korda külasse sõitma. Tegin umbes 30 fotot. Küla nägi välja nii, nagu oleks suurtükivägi maju tulistanud. Viiskümmend maja olid maapinnalt puhitud, kaheksa inimest haavatud, üks väike laps tapetud.

Mõned inimesed arvasid, et see oli meteoriit, kuid see ei oleks saanud edasi-tagasi lennata. Ei saanud see olla ka tornaadotaoline tuul, sest see ei rebinud plekist katuseid – need olid paigal, moonutatud, sulanud ja oma kuju kaotanud. Siiaamaani ei ole meil mingisuguseid ideid, mis see olla võiks.

Addis-Abeba ajaleht „Assis“ avaldas mõnesõnalise märkuse, pannes juhtunu orkaani süüks. Kuid mõte, et need olid tuul ja välg, ei sobi – sellel päeval oli taevas selge ja pilvitu ...

Objekt oli kuuma allikas. See sulatas asfaldi, metallesemeid, söestas ilma lahtise tuleta põõsaid ja taimestikku. Selle mehhaanilise löögi jõud oli koletuslik. See läbistas silla poole meetri paksuse kivist piirde ning tagasi tulles oli tal energiat selleks, et hävitustööd teha ...“

1 septembril 1978 aastal, kella 19 ja 20 vahel oli Leedus, Josvainiai küla-kes Kedainiai rajoonis vaikne, tuuletu ilm. Äkki nägi mees, kes viibis mõisa õues, hämmastusega, kuidas hoone poolkorrusest hakkasid välja lendama telliskivid ning aeglaselt maapinnale

kukkuma. Sama toimus aknaruutudega, mis samuti seinast eemale lendasid ning aeglaselt alla kukkusid, kusjuures mitte ükski klaas ei purunenud.

Pilgu üles tõstnud, nägi mees maja poolkorruse kohal suurt kera diameetriga 6-7 meetrit, mis seestpoolt kergelt helendas. Hämaruses olid selle kontuurid selgelt eristatavad. Kera liikus aeglaselt piki teed maja teise korruse kõrgusel. Liikumise käigus läbis see aia, kus kasvasid õunapuud. Kohe kui kera puude kohale jõudis, tõmbas ta need maapinnast koos juurtega välja ning asetas pehmelt maapinnale. Nii tõmmati välja neli õunapuud. Kui kera järgmise maja kohale jõudis, rebenesid katusekivid lahti ning lendasid kera järel. Jõudnud kolmanda maja kohale, lendasid kivid selle akendesse.

Kolmandast majast üle lennanud, hakkas kera üles tõusma ning kadus Labupava suunas. Sealsed elanikud pidasid objekti kuuks, ainult ebatavaliste mõõtmetega ja mitte selles kohas, kus see olema pidi.

Ühes majakeses istus eideke ja kodus sokki. Kera möödumise momendil hõljus ta lae all ning laskus seejärel alla ilma mingisuguste ebameeldivate tagajärgedeta, peale tugeva ehmatuse.

Järgmisel päeval sõitis külakesse palju uudishimulikke, miilitsa, julgeoleku, televisiooni ja teaduslike asutuste esindajaid. Mõne aja möödudes näidati televisioonis sellele sündmusele pühendatud saadet. Saates demonstreeriti kahjustusi ning selgitati, et see on küla läbinud tornaado tegutsemise tagajärg!

1980 aasta septembris lendas umbes 30 meetrise pikkusega ja 15 meetrise diameetriga tundmatu objekt „helesinise krooniga“ ninaosas Senegali küla Baradiami kohal. Objekti lennuteel tõmmati välja puud koos juurtega, hävitati 50 talupoegade maja ja üheksa suurt hoonet. UFO lendas küla kohal kõigest kaks minutit ning selle ajal tundsid külaelanikud lämmatavat kuumust. Vesi nõudes kuumenes kuni 50 kraadini.

30 novembril 1984 aastal külastas ebatavaline kera Altai krai Goltsovka küla. Alles kaks kuud hiljem riskiti kohalikus ajalehes „Progress“ midagi juhtunu kohta avaldada, pannes kogu juhtunu keravälgu süüks:

„Umbes kell 15.30 päeval märgati

niinimetatud Rjazani seljandikul helendavat, kerataolist tuleobjekti diameetriga umbes 1,5 meetrit. Selle kera keskmine osa helendas helesiniselt, ääred aga – kollakas-punaselt ja pildusid sädemeid. Kera lennutrajektoor oli kõikuv. See paigutus ümber nagu sukel-dudes, natukene ekseldes ning muutis tunnistajate sõnul oma kuju.

Nagu rääkis Goltsovka küla elanik Tšernõhh, hakkas kell 19.30 miski tugevalt kõmisema ja pragisema, välisuks avanes järsult ning eeskoja uks lendas hingedelt. V.N.Makarov kuulis samal ajal mürinat, seejärel tugevat kärgatust. Maja hakkas vibreerima ning elekter kadus. Vladimir Nikolajevitš nägi hõõguvat, jalgpalli mõõtudega kera.

Ebatavaline nähtus tõi endaga kaasa hulgaliselt kahjustusi. Telliskividest kuuri katusest olid peaaegu täielikult katuseplaadid ära kisutud, televiisori antenn oli deformeerunud ja maha kukkunud, hävitatud oli laohoone sein. Masinapargi territooriumil oli üks inimeste vedamiseks ette nähtud kabiin heidetud umbes 200-250 meetri taha jne. See kummaline loodusnähtus (ilmselt keravälk) sai arvatavasti võimalikuks looduse kapriiside tõttu ...“

1990 aasta 23 märtsi öhtul ilmus teine väikeste mõõtmetega „objekt-hävitaja“ india küla-kese Sanghani Badola kohale, mis asub Pakistani piiri lähedal. Kannatanud rääkisid hiljem, et see hõljus küla kohal, lastes välja musta suitsu pilvesid. Sellest väljuvate „lainelöökide“ tõttu said kahjustusi viis maja, juurtega rebiti välja umbes 700 mangopuud. Mingiks hetkeks laskus UFO maapinnale ning seejärel kadus kiiresti.

Kiiresti ilmusid paigale India kaitseministeeriumi eksperdid. Nad korjasid kokku kannatanud puude oksad ja kahjustatud majade telliskivid, küsitlesid tunnistajaid. „Praegu ei oska me midagi öelda, oleme lihtsalt vapustatud“, teatas ajakirjanikele üks ekspertidest ...

Miks sellised sündmused toimuvad alati kaugel sisemaal, mitte aga tihedalt asustatud paikades? Võimalik, et UFO-d eelistavad tegutseda nagu kõik kurjategijad – mida vähem tunnistajaid, seda parem? Sellisel juhul, võttes isegi arvesse seda, et 99,9%-l „kontaktidest“ ei ole vaenulik iseloom, ei tahaks seliste „mõistusekaaslastega“ hilja öösel kohtuda!

REPTOIDID TULEVAD!

OLEME HARJUNUD ARVAMA, ET INIMESED ON – ESIMESED MÕISTUSEGA JA TSIVILISEERITUD OLENDID MAAL. KUID EI OLE VÄLISTATUD, ET ASI VÕIB HOOPISKI TEISITI OLLA NING KÜMNEID MILJONEID AASTAID TAGASI ELASID MEIE PLANEEDIL MÕISTUSEGA REPTIILID NING VEELGI ENAM, NAD EI SURNUD VÄLJA, VAID EVOLUTSIONEERUSID NING ELAVAD MEIE KESKEL.

MITTE KÕIK DINOSAURUSED EI OLNUD RUMALAD

Dinosauruste ülemvõimu ajastu algas umbes 240 miljonit aastat tagasi ning kestis umbes 175 miljonit aastat. „Kohutavatest sisalikest“ umbkaudu 20-30 miljonit aastat varem ilmunud väikesed imetajad leidsid endale ökooloogilise niši ainult puude otsast ja juurte vahelistest urgudest. Kõik muu kuulus reptiilidele. Meredes ujusid lestadega dinosaurused, maismaal, soodes ja metsades hulkusid kahe- ja neljajalsed sisalikud pikkusega mõnekümnest sentimeetrist kuni 30 meetrini või veelgi pikemad, taevas hõljusid pterodaktilid ja muud tiivulised külma verega monstroidid, kes ei laulnud ega sädistanud nagu linnud, vaid sisisesid ja krooksusid hirmuäratava häälega. Eriliselt arenenud mõistusega need olendid silma ei paistnud. Hiiglasliku, 30-ne meetrise ja 20 tonni kaaluva diplodoki peaju oli mõõtnudelt nagu kassipojal. Muuseas, see puudus ei seganud tal terve päeva kestel soojas soises vees mõnulemast ning oma mõõtmatu kere toitmiseks

pidevalt mälumast, mälumast ja mälumast.

Fossiilsetel sisalikel on veel üks huvitav omadus. Ristluude piirkonnas oli neil veel üks arenenud närvikeskus, mis ületas vahetevahel peaju mõõtmeid. Nii kaalus suurte ogadega üle puistatud stegosauruse peaju 70 grammi, ristluude aju aga – 1400. Teadlased arvavad traditsiooniliselt, et tagumine närvisõlm vastutas kas liikumise funktsiooni eest, või transleeris lihtsalt närviimpulsse peajust jalgadesse ja sabasse. Kuid mitte kõik dinosaurused ei olnud nürimeelsed. Paleontoloogid mõistsid seda kui uurisid stenonychosauruse jäänuseid, mis on tuntud ka kui troodon. Sisalik oli umbes pooleteise meetri kõrgune ja kahe meetri pikkune. Troodon elutses Maal enam kui 100 miljonit aastat tagasi ning sarnanes velociraptorile, kes on tuntud tänu filmile „Jurassic Park“. Stenonychosaurus liikus samuti tagumistel jalgadel ning sellel olid küllaltki osavad esimesed käpad hästi väljaarenenud „haaravate“ näppudega. Oma kätele sarnanevaid käppasid võis see imeline dinosaurusetada seljale, nagu linnu tiibu. Kүүned nendel olid kõveraks painutatud, nagu sirbid, ning

võisid välja sirutada ning üles ja alla liikuda. Troodon võis küntega kivi haarata ja sellega visata. Magas sisalik samuti nagu linnud, peites pea küünarvarte ja keha vahele ning pöörates selle juures ümber keha saba, mis andis talle unes vajalikku soojust.

Kuid peamine – see on stenonychosauruse arenenud peaaaju. Tema muljetavaldavasse koljukarpi võis mahtuda šimpansi või inimese ahvitaolise eellase aju. Sellel sisalikul, nagu ka inimestel, olid erakordselt arenenud väikeaju ja piklik aju. Nad suutsid aru saada, mõelda ja grupijahi strateegia välja mõelda. Kiskja lõuad olid üle külvatud väikeste teravate hammastega. Suured stereoskoopilised, kergelt ettepoole asetatud silmad annavad tunnistust selle kohta, et see oli öise eluviisiga ning suurepärase ruumi tunnetusega olevus. Troodon märkas õigeaegselt kõike, mis toimus ees, külgedel ja isegi seljataga.

DALE RUSSELLI REPTIIL

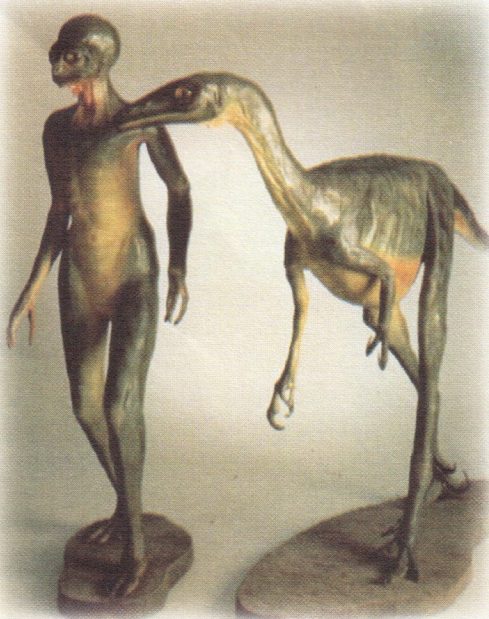
Stenonychosauruse peaaegu humanoidne välisus avaldas tugevalt muljet kanada paleontoloogile Dale Russellile – kuulsale teadlasele, kes saavutas palju mitte ainult paleontoloogias, vaid ka geoloogias. Russell oli esimeste spetsialistide hulgas, kes astus välja dinosauruste maaväliste surma põhjuste poolt kriidi ajastu lõpul: supernoova plahvatus, komeedi või asteroidi kokkupõrge Maaga. Kasutades seaduspärasusi, mida teadus inimahvi Homo sapiensi evolutsiooni uurides välja tõi, tegi kanadalane kindlaks, kuidas oleks mõistusega olend võinud välja näha troodonile sarnaneva evolutsiooni korral. Tuli välja olend, mida kolleegid-paleontoloogid nimetasid dinosauroidiks ehk reptoidiks. Paleontologi eskiiside järgi valmistas skulptor Ron Seguin troodoni hüpotetetilise järeltulija klaasplastikust figuuri, mis pandi üles Kanada loodusmuuseumisse Ottawas. Aastate jooksul ilmusid selliste, reeglina üsnagi hirmuäratava välisusega reptoidide figuurid maailma paljudesse linnadesse, muutudes produktideks, mida aktiivselt ekspluateerivad lõbustusasutused.

Maailma juhtivad paleontoloogid arvasid, et seekord oli Dale Russell oma ettepanekutes liiga julge. Kuid

tema rekonstruktsioonid meeldisid väga ufoloogidele ja kõige erinevamatele entusiastidele uurijatele. Pöörates tähelepanu sellele, et troodonitel oli arenenud mitte ainult pea, vaid ka „kohutavatele sisalikele“ traditsiooniline ristluu aju, tulid mõned teadlased järeldusele, et tänu aju jagunemisele võis mõistusega reptiilidel olla kõrgelt arenenud intuitsioon. Reptoididel võis olla kõrge harmoonia ja religiooni tunnetus, mis võis mõnevõrra rikkuda nende liigse armulembuse. Kuid eriti rõõmustas ufolooge Dale Russelli reptiilide sarnasus ühe oletatava kosmosetulnukate liigiga.

LIZARDOIDIDE KÄSUTÄITJAD

Ussitaolised ja reptoidsed olevused olid juba aamustest aegadest levinud müütilistes lugudes, seejärel aga hüppasid nad kino- ja teleekraanile. Maiade jumalat Qucumatzi ja tema asteekide „kolleegi“ Quetzalcoatli austati kui „tarkusemadu“. Hopi indiaanlased jutustavad „sheti“ madudest-vendadest, kes elavad maa all. India legendides räägitakse „nagadest“ – maa all elavatest reptoidsetest olevustest. Mõningate versioonide järgi elasid nad kunagi Vaiksesse ookeani vajunud mandril. Kekropat – Ateena legendaarset esimest valitsejat – kujutasid iidset kreeklased ette poolmehena, poolussina. Keskajal kujutati Lääne-Euroopa kunstis piibli madu-võrgutajat sageli ette kui reptoidse välisusega naist, kellel oli ussi või sisaliku saba.

Kaasaegses ulmekirjanduses on mõistusega reptiilid samuti väga levinud. Kõige sagedamini kujutatakse neid kui mingisuguse iidse, salapärase ja võimsa rassi esindajaid, dinosauruste järeltulijaid või võõra planeedi asukaid. Kaugel 1929 aastal kirjutas Robert Howard fantastikasaaga ussinimestest. Veel varem kirjeldas kuulus Howard Lovecraft Araabia kõrbes asuva iidse linna lugu. See ehitati kunagi reptoidide poolt mere kaldale, kuid vesi taandus ning linn sattus kõrbe keskele – liiva sisse mattununa, kuid mitte maha jäetuna. Reptoidid figureerivad ka filmikunstis. Arvatavasti olid esimesteks hornid Ameerika fantastikaseriaalist „Tähetee“ – pikatoimelised, kuid väga tugevad ja salakavalad tõprad võõralt planeedilt. Nad õgisisid meeleldi võõraid rasse, sealhulgas ka inimesi ning olid selle juures siiralt nõrkinud selle üle, et ihaldatav saak laserrelvast vastu tulistab.

Kuid kõige huvitavam algas ilmselt möödunud sajandi üheksakümnen datel aastatel, kui reptoidset temaatikat hakkasid ekspluateerima ka konspiroloogid. Nii kinnitas John Rhodes, et dinosaurused ei surnud välja, vaid evolutsioneerusid sisalike-libahuntide rassiks, kes elavad salaja inimeste keskel ning kontrollivad riikide valitsusi läbi ühingute (näiteks illuminaadid). David Icke läks veel kaugemale ning rebis julgelt eesriide George Bushnooremalt, Bill Clintonilt, tema abikaasalt Hillarylt ja kogu Inglismaa kuninglikult perekonnalt. Kõik nad on – maskeerunud kahemeetrised reptiilid-vampiirid, kes on Maale saabunud Draakoni tähesüsteemi tähelt. Tutvudes mõningate ookeanitaguste veebisaitidega, võib teada saada, et kaitseminister Donald Rumsfeld, USA peaprokurör John Ashcroft, riigisekretär Colin Powell ning tervishoiu ja sotsiaalteenuste minister Tommy Thompson on kõrgema järgu reptiilid. Rahandusminister Paul O'Neill – on lihtsalt reptoid, president Bush ja tema ustav kaasvõitleja – rahvusliku julgeoleku nõunik Condoleezza Rice – on teisest liigist reptoidid. Asi hakkas liikuma selle poole, et vaprad ameerika sõdalased hakkasid endid nalja pärast „lizaroidide käsutäitjateks“ kutsuma. See oli nüüd üks süütu ameerika huumor.

JAAPANI IIDSED ASTRONAUDID?

PALJU AASTAID TAGASI LENINGRADIS ERMITAAŽIS OLNUD NÄITUS JAAPANI IIDSEST KUNSTIST KUJUNES TÕELISELT IMELISEKS SÜNDMUSEKS. NEID RIDU KIRJUTANU KÜLASTAS SEDA NÄITUST NING SAI TÕELISE ŠOKI: MUUDE ERUTAVATE EKSPONAATIDE HULGAS OLID SEAL VÄLJA PANDUD KA KUULSAD JAAPANI DOGU FIGUURID, MILLEDEST TOLLEL AJAL EI OLNUD KUULNUD VAID VÄHESED!

ÜLDANDMED

Nendest hämmastavatest iidsete jaapanlaste kujuketest jutustas esmakordselt ajakirjas „Tehnika noorte“ kuulus ulmekirjanik Aleksander Petrovitš Kazantsev. Nagu selgus, tähendab sõna „dogu“ jaapani keeles „instrument, töövahend“. Mida iidne jaapani meister sellega öelda tahtis, jääb üle ainult mõistatada. Võib-olla mõtles ta, et originaalid, kelle järgi ta need kujud voolis, on tööliised, kes saadeti siia vastsündinud inimkonda aitama?

Need kunstiteosed olid voolitud savist, ning selle järgi oli nende vanus kolmest tuhandest kuni kümnete tuhandete aastateni ja enamgi veel! Arheoloogid leiavad selliseid kujukesi maa

seest tänapäevani ning kokku loetakse neid muuseumides umbes kolm tuhat tükki, mõõtudega kuni pool meetrit!

MÜTOLOOGIA

Üks jaapani mütooloogia uurijatest, Vaughn Green, kinnitab, et teab dogu kujukeste saladust. Tema arvates annavad need veenvalt tunnistust iidsete jaapanlaste kontaktidest kosmiliste tulnukatega, nende kummalised kostüümid aga ei ole midagi muud, kui kosmilised skafandrid või tuukriülikonnad!

Esmapilgul ei tekita see teooria usaldust. Kuid dogu fotode hoolikal vaatlemisel võib avastada mõningaid detaile, mis annavad tunnistust kostüümi valmistajate kõrge tehnoloogilisest tasemest.

KONSTRUKTSIOONI ANALÜÜS

Oma ebatavalise vormiga ja suurusega tekitab tähelepanu tulnuka suur pea. Peale selle on kiivril selgelt nähtavad suured piludega läätsed. See võib olla tõendiks pidevast pimedusest, mis valitseb tulnukate planeedil. Ning alles siin, Maal, sunnib ere päike neid piludega prille kandma.

Vaughn Green pöörab tähelepanu mingitele luugikestele, mis asetsevad kujukeste kuklapoolel. Nende ridade kirjutaja veendus nende olemasolul, vaadeldes dogusid Ermitaažis näitusel. Peaaegu kõikidel kujukestel võis suu ja põskede piirkonnas märgata kolme ümmargust eendit. Need tekitavad assotsiatsiooni pesakestega kaablite ühendamiseks kõneseadmete ja hingamissüsteemide voolikute tarbeks. Huvitav, et Greene sõnade järgi olid mõned skafandrid ilmselt ette nähtud naistele.

Sageli puuduvad kujukestel käed ja jalad, mis võib tähendada „tühja“ skafandrit, s.t. selles ei ole „inimest“. Mõnedel esemetel ei ole kiivreid, nii on seestpoolt nähtav „inimese“ pea. Oma kogemusi kujukeste uurimisel jagas Vaughn Green kahes raamatus: „Iidse Jaapani astronautid“ (1982) ja „Kuu tuhande aasta vanused skafandrid“ (1997).

IIDSUS

Niisiis, dogu kujukesed on valmistatud kiviajal inimeste poolt, kes asustasid Jaapanit 10-20 tuhat aastat tagasi ning kellel ei olnud veel erilisi saavutusi tehnikas, põllumajanduses ega isegi religioonis. See rahvas, keda nimetatakse jomoniteks, oskas sellele vaatamata valmistada keraamikat, millest annavad tunnistust 12700 aasta vanused leitud esemed, mis on valmistatud kaua aega enne inimkonna kirjalikku ajalugu. Mis puudutab Vaughn Greeni, siis alates kosmoseajastu algusest hakkas ta uurima USA ja Venemaa kosmoseskafandrite konstruktsiooni kohta kättesaadavaid materjale, ning märkas nendes mõningaid paralleele dogu kostüümide ehitusega. Greene sõnade järgi on iidne jaapani mütoloogia sõna otsese mõttes täis pikitud Maad külistanud „taevaste olevuste“ lugusid. Nende hulgas olid ka kuritahtlikud „ju-

malad“, keda nimetati Kappadeks, neil olid uimed ja lestad, nad tundsid endid hästi maistes veekogudes ning tassisid sinna ka tukkuma jäänud maalasi. Kuid samal ajal õpetasid Kappad justkui põliselanikke maa harima, kangast kuduma ja keraamilisi esemeid valmistama. „Loomulikult peavad paljud kõike ülalmainitud mõttetuseks“, tunnistab Vaughn Green, „Kui nad aga tutvusid minu poolt kogutud materjalidega, siis muudaksid nad kindlasti oma arvamust“.

EKSPERTIIS

1964 ja 1990-ndatel aastatel viisid NASA spetsialistid dogu kujukeste uurimisel läbi hoolika ekspertiisi. Nende otsus oli erakordselt huvitav: „Dogud sarnanevad tööpoolest inimestele või inimesetaoliste olevuste riietuses, mis meenutab kahtlaselt kosmist skafandrit!“ Muuseas, Shin Sani hauakambris (Kjusju, Jaapan), mis on dateeritud kahe tuhande aastaga enne meie aega, on kujutatud iidset kuningat, kes sirutab käed taeva poole ning tervitab seitset lendavat ketast.

VEEL IIDSE AJA MÕISTATUSI

Inimkultuuri ajalugu on täis artefakte (käsitsivalmistatud esemed), mis annavad põhjuse paleokontaktide reaalsuse

üle järele mõtlemiseks (peetakse silmas kontakte kosmiliste tulnukatega iidsetel aegadel). Selle juures on huvitav, et kohata võib mitte ainult hämmastavaid materiaalseid artefakte, vaid ka imelisi ideid, mis edestavad tunduvalt oma aega! Nende ideede hulka kuuluvad sumerite teadus, iidsete maiade kalender, iidsete õpikud aatomi ja Maa kerakujulisuse kohta, Iraagis väljakaevamistel leitud kahetuhande aasta vanused elektripatareid ning lõpuks võiks mainida „arvutusmasinat“ esimesest sajandist enne meie aega, mis leiti sukeldujate poolt Kreeka saare Andikitiira lähistel uppunud laevalt. Masinal oli keerukas numbrilaua ja hammasrataste süsteem, mis oli ette nähtud astronoomilisteks arvutusteks! Omal ajal ütles ameeriklasest maavälise mõistuse otsija Carl Sagan, et me vajame legendilt „midagi rohkemat, kui lihtsalt jutustust taevaste olendite ilmumisest“. Kui Sagan oleks elanud meie päevadeni, saanuks ta seda „midagi rohkemat“ külluses.

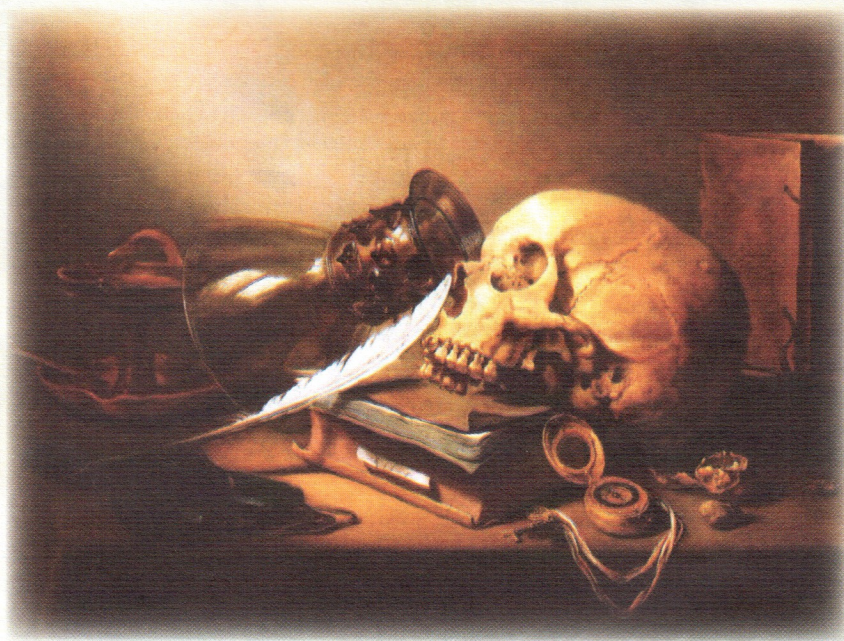
LENNUAPARAADID

Kõige esimeste selliste aparaatide kujutiste hulka, mille vanuseks on 10-15 tuhat aastat, tuleks nähtavasti arvata joonised Prantsusmaa ja Hispaania koobaste seintelt. Näiteks on Altairi koobastes, hispaania Santanderi provintsis kujutatud piisonite karja, laes aga – rida kettataolisi objekte, mis ei luba neid väljamõeldiste hulka kanda. Kohistani koobaste seinte joonised näitavad vaatajatele tähistähtsust. Astronoomi hämmastas väga täpne tähtede asetus sellistena, nagu need olid isegi 13 tuhat aastat tagasi!

Kuid kõige kuulsamad maailmas on Tassili (Sahaara, Aafrika) koopa maalingud, mis loodi, nagu arvatakse, 6-10 tuhat aastat tagasi! Seal on paljud seinad täis joonistatud tuhandete kujutistega loomadest ja inimestest, kellede hulgas on figuurid kostüümides, mis meenutavad skafandreid. Eriti avaldab muljet tohutu suur inimese kujutis skafandris („Suur marslaste jumal“), millel on nähtavad materjali elastsusest tunnistust andvad voldid. Kuid sarnaseid kujutisi võib kohata mitte ainult Aafrikas, vaid ka Itaalias, Peruu, Austraalias.

TUNDMATUD VÄLJAKAEVATUD OBJEKTID

VAHETEVAHEL
AVASTATAKSE
MAAPINNA-
SEST JA KIVI-
MITEST ASJU,
MILLEDE PÄRITOLU EI
OSKA KEEGI SELETADA.

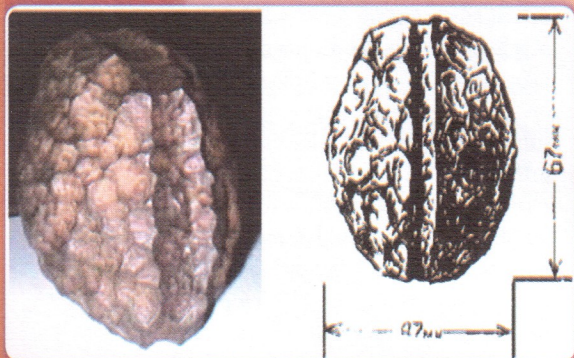
TULNUKATE RÖÖPTAHUKAS

1 novembril 1885 aastal lõhkus Austria linnas Schendorfis asuva Isidora Brauni vabriku katlakütja järjekordset sõetükki, mis oli saadud Wolfsegge kaevandusest. Oma hämmastuseks avastas ta kivimi seest kummalise metallist eseme, mis meenutas rööptahukat mõõtudega 67*62*47 mm ning kaalus 785 grammi. Kummaline leid oli täiesti sümmeetriline ning sellel oli korralik vagu keskel. Leitud ese kingiti Karolina Augusta muuseumile Salzburgis ning see sai nimeks „Salzburgi rööptahukas“.

Leiu vastu hakkasid huvi tundma teadlased ja uurijad – leiti ju artefakt kivisöe tükist, mis kuulub tertsiaari perioodi (25–65 miljonit aastat tagasi).

1886 aastal tegi mäeinsener Friedrich Gult ettekande Reini ja Vestfaali piirkonna ajaloo ühingu. Ta teatas, et kivisööst leitud ese on metallist, selle koostises on tühine protsent niklit ning see on tugev nagu teras. Ta esitas versiooni, et „Salzburgi rööptahukas“ on meteoriit. Kuid rööptahuka pinnasel ei olnud iseloomulikke jälgi, mis teki-
vad meteoriitidele atmosfäärikihtide läbimisel ning peale selle oli see liiga korrapärase vormiga, mida on võimalik saavutada ainult kunstlikul töötlemisel. Kõik need faktid kutsusid teadusmaailmas esile hulgaliselt vaidlusi, kuid teadlased ei suutnudki kindlaks teha, kust „Salzburgi rööptahukas“ kivisöe tüki sisse sai.

1919 aastal oletas ameerika kirjanik Charles Fort, et see ese oli valmistatud

võõra planeedi asukate poolt. Seejärel ilmus hüpotees, et see on iidne vasar – vagu oli ette nähtud kõie kinnitamiseks, mille abil see puust käepideme külge kinnitati.

Teaduse areng ei aidanud kuidagi artefakti mõistatust lahendada. XX sajandi 60-ndatel aastatel uuriti „Salzburgi rööptahukat“ elektronkiirte mikroanalüüsi meetodi abil. Selgus, et antud ese ei ole meteoriit, kuid see on kõik, mida teadlastel välja uurida õnnestus. Jääb saladuseks, kuidas sattus ese kivisöe tüki sisse ning kes võis selle miljoneid aastaid tagasi valmistada ...

KULLAST KÄEPIDE

See oli ainult üks salapärase artefaktide avastamise juhtumitest. Kaua enne „Salzburgi rööptahukat“ leiti eelajalooline vasar. See avastati 1844 aastal Kingoodie kaevandusest Inglismaal. Sellest leiust teatas teadusmaailmale tuntud teadlane – füüsik David Brewster. Kivimi vanus, kust roostetanud metallist vasar leiti, oli mitu miljonit aastat! Samast karjäärast leiti ämbri metallist käepide, pikkusega 23 cm. Käepideme vanuseks oli – umbes 12 miljonit aastat ... Huvitav, et täpselt samasugune käepide, kuid kullast, leiti iidsetes kvartsikivimites ühest Kalifornia kullakaevandusest.

1934 aastal avastati Teksase osariigi Londoni linna lähedal kaljudest haamer, mis oli kasvanud paekivi sisse, mille vanuseks oli umbes 140 miljonit aastat. Haamri puust käepide oli väljastpoolt kivistunud, seest aga söeks muutunud. Metall, millest haamer tehtud oli, koosnes 96,9% rauast, 2,6% kloorist ja 0,74% väävlist – sellise puhta koostisega metalli ei ole siiani õnnestunud saada ...

1851 aastal leidis kullaotsija Harem Witt väga suure kullakamaka. Kui see

tükkideks saeti, oli selle sees nael, ning huvitaval kombel roostest täielikult puutumata.

Samal aastal tehti Ameerika linna Dorchesteri lähedal lõhkamistöid. Kalju tükkide hulgast leidsid töölisel kaks tükki metallist esemest, mis oli lõhkamisel puruks kistud. Kui need ühendati, selgus, et lõhutud ese kujutas endast kella kujulist anumast, millele olid hõbedaga lilled joonistatud. Ese võeti välja pinnasest, mis asus enne plahvatust 4,5 meetri sügavusel – s.t. see sattus sinna miljoneid aastaid tagasi ...

1852 aastal leiti Šotimaal kivisöe tüki ebatavalise välimusega rauast ese, mille otstarvet ei suudetudki kindlaks teha ...

1869 aastal avastati Ameerikas, Nevada osariigis, suurest sügavusest, kus kivimid on umbes 15 miljoni aasta vanused, kaevandatud päevakivi tüki metallist värten pikkusega umbes 5 cm.

1851 ja 1871 aastatel leiti Illinoisi osariigis, Chillicothe linnas, mitu lamemat, ümmargust pronksist eset, mis sarnanesid müntidele. Nende vanuseks oli umbes 15 miljonit aastat ...

Möödunud sajandi kaheksakümneandel aastatel kaevati Lõuna-Aafrika kaevanduses välja metallist kuulid. Need leiti pürofülliidi lademetes – see on mineraal, mille vanuseks on miljard aastat.

Hallikas-sinised kuulid kujutasid endast lapergusi kuulikesi, diameetriga 2,5 kuni 10 sentimeetrit. Need olid valmistatud sulamist, mida looduses loomulikus olekus ei eksisteeri. Mõned kuulikesed õnnestus purustada. Nende sees oli kummaline pudenev materjal, mis õhuga kontakteerudes haihtus.

Kuid kõige ebatavalisem nendes kuulikestes oli see, et tasasele pinnasele asetades hakkasid need aeglaselt ümber oma telje pöörlema, tehes täisringi selle ümber 128 päevaga!

ANTIMATEERIA HOIDLA

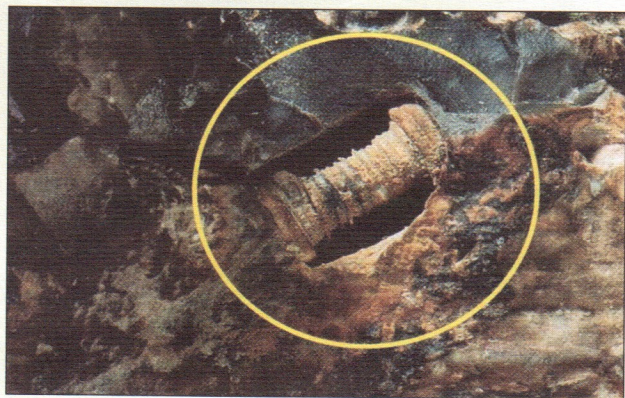
Selliseid salapäraseid artefakte ei leita üksnes kaugetest maadest. Ka SRÜ maade territooriumil on jälgi väga kaugest minevikust.

Uuralis leiavad geoloogid kivimite sageli kummalisi objekte. Kõige salapärasemateks nendest on spiraalid mõõtmega mõnest millimeetrist kuni 3 sentimeetrit. Tehtud on need vase, volframi ja molübdeeni sulamist. Leide uuriti suurimates teaduslikes asutustes, ning tehti kindlaks, et need on valmistatud sellise kõrgtehnoloogia abil, mida meil siiani ei ole. Spiraalide vanuseks peetakse 300 tuhandet aastat ...

1975 aastal leiti Ukrainast huvitav ja salapärase kera, mis oli valmistatud mustast, läbipaistvat klaasi meenutavast materjalist. Kera avastati 8 meetri sügavusel katlamaja süvendi kaevamisel – selle leidis ekskavaatorijuht, kes tõi kera uuringuteks laboratooriumisse.

Savi kiht, milles kera avastati, oli 10 miljoni aasta vanune. Savikiht kera pinnasel rääkis sellest, et selle vanuseks on – samuti 10 miljonit aastat ...

Röntgeni abil avastati kera seest omapärase kujuga tuum, mis oli täidetud mingisuguse ainega. Kera mõõtmete analüüs näitas, et selle loojad ei kasutanud arvutamiseks mitte kümnen-, vaid kahekümneneljandik süsteemi, mida teadaolevates maistes kultuurides ei ole kunagi kasutatud. Püüd tuuma tihedust kindlaks teha andis sensatsioonilisi tulemusi – selgus, et see on negatiivne ... Uurijate arvates võib seda seletada ainult oletusega, et kera sisaldab endas antimateriat. Kuid seejärel tuli uuringud katkestada, sest laboratooriumisse ilmus ekskavaatorijuht, kes nõudis oma leidu tagasi ...

TULNUKATE REISIMARSRUUDID

KEEGI EI HAKKA VÄITMA, NAGU OLEKSID UFO-D KAO-TANUD HUVI MAA STRATEEGILISTE-, TEADUSLIKE- JA TÖÖSTU-SOBJEKTIDE VASTU. NEID MÄRGATAKSE SALAJASTE BAASIDE JA POLÜGOONIDE, SUURTE AATOMIELEKTRIAAMADE JA KOSMOSERAKETTIDE STARDIPLATSIDE KOHAL. VIIMASEL AJAL ON TULNUKAD OMA HUVIDE RINGI SELGELT LAIENDANUD. NEID ON KA VAREM NÄHTUD KUSKIL BRITI STONEHENGE VÕI NAZCA KÕRBE SALAPÄRASTE JOONISTUSTE KOHAL. KUID VIIMASEL AJAL NÄHAKSE NEID PRAKTILISELT IGA VAATAMISVÄÄRSUSE – AJALOOLISTE, ARHEOLOOGILISTE, ARHITEKTUURSETE – KOHAL, KUS VIIBIB PALJU TURISTE FOTOAPARAATIDEGA.

Tänu sellele on meil olemas ka fototõendid selle kohta, et saabunud külalistel on mitmekesised reisimarsruudid. Neid võib märgata Suurte püramiidide kohal Gizas ja Kuningate orus Luxoris (Egiptus), Päikese templi kohal Cuscos või inkade iidse pühamu kohal Machu Picchus (Peruus), Eiffeli torni kohal Pariisis ja Kremli kohal Moskvast ...

Millest selline „orientatsiooni muutus“?

Loomulikult võivad siin olla ka juhuslikkuse elemendid: lendavad ju igal pool, miks siis mitte seal? Kuid võib-olla ilmuvad nad just nimelt inimeste kogunemiste paikadesse?

Sellise küsimuse võib endale esitada näiteks püramiidide suhtes. Kas need huvitavad tulnukaid meie palverännakute paikadena või vastupidi, püramiidid ilmusid nendesse paikadesse põhjusel, et need valisid kauges minevikus välja võõra planeedi asukad, kes aitasid kaasa meie tsivilisatsiooni tekkele?

Professor-oftalmoloog ja reisimees Ernst Muldašev näiteks on täiesti veendunud, et kõik meie planeedi püramiidid, samuti hiiglaslikud megalüütsed ehitised, mis tekkisid erinevatele kontinentidele, moodustavad ühtse maailmasüsteemi. „Tundub, et väga täpne süsteem“, kirjutas ta oma raamatus „Jumalate linna otsingul“. Kus aga püramiidide või teisi märkimisväärsi ehitisi näha ei ole, seal on nad kas vee all, nagu Bermuda kolmnurgas, Austraalia või Jaapani rannikul, või siis maa all,

nagu Sevastopolis ja Bosnias. Ning kõige aluseks on – püha mägi Kailas, millel on samuti püramiidi kuju. Selle ülemaailmase süsteemi vanuseks pakub Muldašev umbes 850000-1000000 aastat. Mis on selle roll? See „reguleerib meie planeedi õhukest energiat, muutes selle inimesele veelgi kättesaadavamaks“.

Palju hiljem ütleb Muldašev, et inimesed paigutasid ümber hiiglaslikke raskusi ning isegi lendasid aja energia abil. Tema arvates tõestas seda vene teadlane Nikolai Kozõrev. Kuid ka iidsetel aegadel olid olemas megalüütsed kivist nõgusad „Kozõrevi peeglid“, sest „kivi on kristalliseerunud aeg“, s.t. „on võimeline aja energiat vastu võtma, stabiliseerima ning edasi andma“.

Nii või teisiti, kuid juba 1970-date aastate algusest hakkasid kivist monumentide juurde igast maailma paigast pürgima kõikvõimalikud esoteerikute grupid, kes, nagu kirjutas ajakirja „Fate“ juunikuu numbris Brad Steiger, otsisid vaimset valgustust. Tekkisid isegi turismifirmad, mis olid spetsialiseerunud sellistele reisidele. Tõsi, ei ole teada, kes koostab reisimarsruuti UFO-dele, kuid paljudel juhtudel ühtivad need meie omadega.

Mida saavad sealt inimesed peale suure kosmilise energia? Arusaadav mida: kõrget kosmist informatsiooni. Kellelt? Kõikidelt kosmoseasukatelt.

Brad Steiger kirjutab, et paljud abduktandid (röövitud isikud) ja kontak-

tisikud räägivad, et on kohtunud „pühades paikades“ eriliste olenditega, kes püüdsid tuua inimeseni kogu olemuse ühtsuse mõistet. Nii nagu igas osadeks lõhutud hologrammi tükikeses säilib terve eseme kuju, või nagu iga bioloogilise raku DNA-s säilib kogu organismi informatsiooniline kood, nii on ka igaüks meist – osake ühtsest inimkonnast, inimkond omakorda – osake Maa elusorganismist, Maa – osa ühtsest Universumist. Kui inimkond mõistab oma lahutamatu sidet kogu Universumiga, siis astub ta uue maise arengu astmele. Ning alles siis, võib-olla, ei jaga me endid enam rassidesse, rahvustesse, etnilistesse gruppidesse, poliitilistesse parteidesse ja klassidesse, sest sellesamaga hävitame endas ühe terviku tunnetuse. Vaimne kasvatamine aga – erinevalt meile tehniliste ideede „toitmise“st, mille poole me ahnelt püüdleme – ongi ülesandeks, millega tulnukad praegu tegelevad. Seepärast lendavadki nad paikadesse, kuhu koguneb rohkem rahvast (või vastupidi, kõrvalistesse paikadesse, kus võib kohata üksikuid teelisi). Iidsetel aegadel tegelesid vaimsete väärtuste õpetamisega ja austuse kasvatamisega looduse ja maa vastu suguharude vanemad, nõiad, preestrid ja muud väljavalitud, kes andsid oma tarkusi edasi põlvest põlve. Nüüd oleme sukeldunud tarbimise maailma ning tehnokraatlikku arenguteed mööda liikudes oma

hinge unustanud. Võõra planeedi asukad arvavad, et kui meid õigele teele mitte tagasi juhtida, siis me lihtsalt hukkume – igaüks eraldi ja kõik koos. Võib juhtuda ka nii, et teeme kahju naabertsivilisatsioonidele. Seepärast on meie teod – samuti ka nende teod. Nii vähemalt räägivad tulnukad neile, kes nendega siiski suhtlevad. Võib-olla suhtlevad nad meiega samuti – näiteks püüavad midagi nende juures õilsat ja ülemaailmset olevat meie keevalistesse peadesse „transleerida“ ajal, mil ripuvad ägedate miitingute või löömingute kohal, massiliste rahvapidevade või turistide peade kohal ajaloolistes paikades. Võib-olla aga röövivad kellegi valikuliselt (nii et keegi ei märka) ning „kohendavad ajusid“? Võimalik ka, et heidavad omi „dessante“, mis sarnanevad meie omadele nagu kaks tilka vett?

Sellel teemal võib fantaseerida ükskõik kui palju, kuid inimesed, kes on tulnukatega kohtunud, kinnitavad visalt, et heasoovlikud tulnukad püüavad meile mõistust pähe panna. Tuleb välja, et kõigil on selline tagapõhi. Kui vaadata viimase aja ufoloogiliste bulletäänide materjale, avastame nendes hulgaliselt huvitavaid teateid ja fotosid. Nii pildistas maiade püramiidi Yucatani poolsaarel Chichen Itzas (Mehhiko) Jaime Melo, Puerto Rico elanik. Foto assotsieerub teisega, mille tegi 2005 aastal Cuculkani vulkaa-

ni juures argentiina turist Alejandro Gabriel Garcia. 14 aprillil 2006 aastal pildistas Heisen Fernandez vanaaegset väljakut Antiquas (Guatemala), hiljem aga selgus, et linna lähedase vulkaani kõrval „poseeris“ UFO.

Selbys, ühes Yorkshire kõige maalilisemas paigas (Suurbritannia), kus on alati palju turiste, sattus 2006 aasta mais objektiivi ette veelgi kummalisem, kahekordne objekt. Foto autorid – Jodie Holden ja Russell Kellett – on ufoloogide organisatsiooni „UFO kütid“ liikmed. 2005 aastal märgati just Yorkshires 15% kõikidest briti UFO-dest! Foto UFO-st Giza püramiidi tipus tegi Alex Astua 23 märtsil 2006 aastal, 17 juunil aga avaldati see ufoloogilise väljaande „The Journal Of Hispanic Ufology“ lehekülgedel. Sellel paistab objekt sfäärilisena, teisel pildil aga, mis on tehtud 47 sekundit enne seda, näeb see välja ovaalsena.

Moskvas, ühe metroojaama kohal jäid fotole korraga viis UFO-t! Nagu teavad vene ufoloogid, ei ole see kaugegtki üksik juhtum. Tulnukad, nii nagu inimesedki, külastavad kõiki maailma pealinnu – Pariisi, Londonit, Washingtoni, Tokiot jt.

Loomulikult võib analüüsida üksikasjalikult igat fotot, kontrollida erinevaid versioone. Kuid selge on see, et sinna kuhu lähevad inimesed, lendavad ka UFO-d.

Või on see vastupidi ...

INIMESED JA DINOSAURUSED – KAASAEKSED?

HILJUTI AVASTASID
TÜRANNOSAURU-
SE LUID UURINUD
PALEONTOLOOGID
NEID LÄBIVATES
VERESOONTES PUNASTE
VERELIBLEDE JÄÄNUSEID –
ERÜTROTSÜÜTE. VAEVALT
ON ERÜTROTSÜÜDID VÖI-
MELISED KÜMNEID MILJO-
NEID AASTAID SÄILIMA.

TÜRANNOSAURUS SAAGAST

Paljud lugejad on arvatavasti näinud mõni aasta tagasi tehtud filmi „Beowulf ja Grendel“. Filmis kujutatakse trolli Grendelit kohutava välimusega pika kasvu mehena. Kuid mitte kõik anglosaksi eepose „Beowulf“ uurijad ei kujuta trolli just sellisena ette. Nad pööravad tähelepanu sellele, et vastavalt kirjeldusele liikus Grendel hääletult kahel võimsal tagumisel jäsemel, eesmisel jäsemed olid aga väikesed, armetud ning rippusid abitult õhus. Selle olendi nahka ei olnud võimalik läbistada ei mõõgaga ega odaga.

Grendeli eluiga võis ületada 300 aastat, ning selle lõpul oli koletis inimesest mitu korda pikem, ning talle ei tekitanud probleeme inimest ühe korraga alla neelata. Ka trolli nime – Grendel – võib tõlkida kui „peksumasin“. Ta võis ohvrite luud sõna otseses mõttes ära jahvatada. Kas meenutab türannosaurust?

Beowulf raius lähilahingus Grendeli nõrga ja kohmaka käpa maha ning seejärel kõnges koletis verekaotusesse. Ei ole ka midagi imeset – türannosauruse vererõhk oli maapinnast nii kõrgele tõstetud pea hapnikuga varustamiseks liiga kõrge. Draakonite hooajaline küttimine oli vapra Beowulfi peamiseks tegevuseks. Kangelane ja tema kaaskond, nagu professionaalidele kohane, pühendasid palju tähelepanu selliste monstrumite ehitusele, harjumustele ja elustiilile. Eeposes ära toodud kirjeldused lubavad identifitseerida praktiliselt kõiki nendes mainitud draakonite liike ja fossiilseid sisalikke.

RÜÜTLID DINOSAURUSTE VASTU

Jama? Sugugi mitte. Lääne-Euroopa rüütleid ja nende eelkäijaid on alati austatud vaprase eest draakonitega võitlemisel. Ka Venemaa ei jäänud kohutava Lohe Gorõnitši tähelepanuta. Samuti vene vägilased. Tähtis koht on draakonitel ka skandinaavia eepostes. Nii näiteks ülistab saaga „Völsung“ Sigurdi nimelist sõdalast, kes võitis koletist Fafniri. Draakon liikus neljal jalal, vedades rasket keha mööda maad. Teades, et nahk Fafniri seljal on vigastamatu nii mõõgale kui odale, kaevas Sigurd augu tee, mida mööda koletis veekogu juurde liikus, istus sellesse ning haavas üle augu ronivat koletist kõhtu.

Kuid kangelased ja rüütlid ei võitnud lahinguid mitte alati. Vanakeldi kroonikate järgi tappis kuningas Moriddi 336 aastal enne Kristust ja neelas alla koletis Belua. See „nee-

las Moriddi keha, nagu suur kala neelab väikese“. Varabretooni kuningal Peredaril vedas rohkem – ta oli tugevam võitluses Wellsis. Briti kroonikad räägivad samuti paljudest paikadest kaasaegse Wellsi territooriumil, mis olid kunagi asustatud koletiste – afankade ja karrograde poolt. Üks viimastest afankadest tapeti 1693 aastal Edward Lloyd'i poolt Conwy jõe ääres. Canterbury kiriku kroonikates aga on märgitud, et reedel, 16 septembril 1449 aastal, Little Conradi küla lähedal, mis asub Suffolki ja Essexi krahvkonna piiril, jälgisid paljud elanikud kahe hiiglasliku reptiili heitlust.

Veel üks briti keskaegne kroonika teatab, et 1405 aastal „Mitte kaugel Buresi linnast, Sudbery lähedal, ilmus kogu rahva suureks meelehärmiks draakon, väga suure kehaga, harjaga pealael, hammastega nagu viilid ja ebataavaliselt pika sabaga. See tappis karjase ja õgis palju lambaid“.

IDAMAISED DRAAKONID

Kangelaste heitlused draakonitega toimusid ka Lähis-Idas. Kord põrmustas ühe sellise kiskja Püha Jüri. Ühe oma retke ajal sattus ta Beirutisse. Mitte kaugel linnast, Liibanoni mägedes, asus järv, milles elutses kogu ümbruskonnale õudu tekitanud kiskja. Paganlike preestrite käsul viisid kohalikud elanikud iga päev järve äärde noormehe või neiu koletisele ohverdamiseks. Saanud sellest teada, asus Püha Jüri draakoniga kahevõitlusse ning läbistas odaga tema kõri, naelutades selle maa külge. Seejärel sidus ta haavatud monstri kinni ning vedas linna, kus raius suure rahvahulga ees tema pea maha. Nüüd kaunistab draakonist võitu saanud Püha Jüri vappe, paleesid ja pühakodasid kogu Euroopas ja väljaspool seda. Entusiastist uurija Aleksander Bogdanov märgib selle juures, et kanooniline draakon, reeglina, meenutab lihatoidulist dinosaurust barioniksi.

Piiblis mainitakse Vana-Babüloonia tulipunast draa-

konit sirruši. Seda olendit peeti Mesopotaamias kõikide draakonite emaks, jumalikuks Tiamatiks. Sirruši kujutise avastas briti arheoloog Robert Koldewey XIX sajandi lõpus tema poolt leitud Ištari väravatel. Need väravad olid väga iidse päritoluga. Kuningas Navuhodonosor uuendas need ning jättis järeltulevatele põlvetele teksti sõnadega: „Sirrušiga kaunistasin ma seinad, et kõik inimesed saaksid neid vaadata ja imestada“.

Sama Koldewey ütles 1913 aastal esmakordselt välja mõtte selle kohta, et babüloni draakon sarnaneb iidsetele sisalikele. 1918 aastal läks arheoloog veelgi kaugemale ning kinnitas oma järjekordses raamatus, et loomad, kui need eksisteerisid, tuleb klassifitseerida linnujalgseteks dinosaurusteks. Koldewey kirjutas: „Belgiast kriidiajastu lademetest leitud iguanodon on babüloni draakoni lähim sugulane“.

Dinosauruste kujutisi leitakse ka teistest paikadest. Ühes 1200 aasta vanuses Kambodža templis on barlejeefil kujutatud stegosaurust, iidset sisalikku teravatipuliste lõhikutega turjal. Suurbritannias on 1496 aastal

surnud piiskop Richard Belli hauaplaadile Carlisle linna katedraalis graveeritud loomade kujutised, keda ei saa muud moodi nimetada kui diplodokkideks. Need on seal kõrvuti koertega, sigadega, kaladega ja lindudega. Kas maksab siis rääkida lugematutest draakoni kujutistest hiina portselanil ja tikandites, samuti nende levikust keskaegse Euroopa heraldikal.

TULD PURSKAVAD

Erinevalt reaalsest dinosaurusest oli müütiline draakon tuld purskav. Tundub, nagu oleks see puhtalt ulmeline eripära. Kuid kõik ei ole nii lihtne. Mõned paleontoloogid oletavad, et dinosauruste peas olid kottides-reservuaarides, mis on ühendatud spetsiaalsete kanalite abil ninaneeluga, oli mingisugune keemiliselt aktiivne vedelik – küllastumata süsivesinik. Koti-reservuaari järsk kokkutõmme viis süsivesiniku väljaheitmisele. Õhus põlema süttides oli selle juga „draakonile“ kaitse- ja rünnakurelvaks.

Inimesed dokumenteerisid veel üsna hiljuti juhtumeid kohtumistest hiiglaslike tuld purskavate elukatega. Antiikaja suur ajaloolane Nikostratos Samofrakiast kirjutas oma päevikus: „Kõrge madu pani tulega foiniiklaste laevad põlema“. Ka meie päevil on sarnaseid tuld purskavaid olendeid, ainult miniatuurseid. Näiteks pommitaja-põrnikas. Putukas, mis on vaevalt kaks sentimeetrit pikk, on varustatud hämmastava kaitsemehhanismiga. Spetsiaalsetes lihaskottides hoiab pommitaja segu hüdrohinoonist ja 25%-lisest vesinikülihapendist, mis tavalistes oludes omavahel ei reageeri. Ohu korral satub segu „reaktorkambrisse“, mis asub põrnika keha tagumises osas ning sisaldab erilist fermenti, millel on katalüsaatori rolli. Toimub momentaalne plahvatusetaoline oksüdeerumine ning solvajat tulistatakse hõõguva gaasi reaktiivjoaga. Tundub, et isegi draakonite-dinosauruste tulise hingamise fenomeni võib ratsionaalselt seletada.

Legendide
ajalugu

„LENDAVA HOLLANDLASE“ NIMI OLİ „BATAVIA“

ÕNNETUSE MÄR-
GIKS MEREL
ON – JUHUSLIK
KOHTUMINE
VIIRASTUSLIKU
„LENDAVA HOLLANDIA-
SEGA“. KUID MIKS JUST
„HOLLANDIANE“, MITTE
AGA „INGLANE“ VÕI
„HISPAANIANE“?

Ammustest aegadest on Hollandist kujunenud arusaam kui puhtast, rahulikust ja korralikust riigist, kus elavad ausad, töökad ja seaduskuulekad inimesed. Kuid XVII sajandil juhtus just Hollandis lugu, mis sai aluseks kurjakuulutavale merelegendile ning andis hollandi kommetest hoopiski teise pildi.

Madalmaade elanikud on iidsetest aegadest olnud suurepäraseks mere-sõitjateks ning XVII sajandi alguses, kui nende kaubalaevastik oli võimsaim maailmas, organiseeriti Madalmaade Ida-India kompanii. See kujutas endast riiki riigis, täpsemalt, riigist endast sai selle ripats. Enamus kompanii direktoritest olid Hollandi valitsuse liikmed. Nad toetasid kompaniid riigi ressursi-

dega, kuid kompanii enda tegemistesse ei saanud keegi sekkuda. Kompaniil oli enda sõjavägi, laevastik ja kohus, see võis kuulutada sõdasid ning sõlmida rahvusvahelisi kokkuleppeid.

Ida-India kompanii põhiliseks eesmärgiks oli kauplemine kallihinnaliste metallidega ja kividega, siidkangastega ja maitseainetega.

Esiialgu pesitses Ida-India kompanii Indoneesias, Sunda ja Moluku saartel. Hollandi kaupmehed ei põlanud ära ka piraatlust, alustades tõelist jahiti laevadele, millega hispaanlased ja portugallased vedasid kaupu Indiasse, Hiinasse, Filipiinidele ja Ameerikasse. Hollandlaste rünnakute eest ei olnud kaitstud ei inglased ega prantslased.

Kompanii valduste pealinnaks sai Batavia linn Jaava saarel, mis oli asutatud purustatud briti Jakarta kaubakontori asemele. Kohalikke elanikke, jaavalasi, koloonia territooriumile ei lastud ning see asustati hollandi ja hiina kaupmeestega ja käsitöölisega. Sidemete hoidmiseks metropoliga hakkas kompanii Hispaania eeskujul ehitama hiiglaslikke laevu, mis suutsid vastu pidada mitmekuulistele ookeanireisidele.

Kõige suuremaks nende hulgast saigi „Batavia“, mis väljus oma esimesele reisile Amsterdamist 1629 aastal. Meeskonna ja reisijatega kokku oli selle pardal 600 inimest. Kolooniasse siirdus rühm sõdureid, teenistujad ja ümberasujad perekondadega. Ekspeditsiooni eesotsas oli kompanii esindaja Pelsaert, laeva kapteniks aga oli Jacobsz. „Batavia“ vedas erinevaid kaupu ja koloniaalpersonalit aastapalka, 200 tuhat kuldnat. See suur raha oligi Jacobszile ahvatluseks. Nendel aegadel juhtus sageli, et madrused koos kapteniga hõivasid oma laevu, et edaspidi piraatlusega tegeleda. Siin ei olnud aga saaki vaja otsima hakatagi, see lamas trümmis!

„Batavia“ ületas õnnelikult Atlandi ookeani, möödus Horni neemest ning väljus Vaiksele ookeanile. Kuid Pelsaert jäi troopikapalavikku, Jacobsz aga, tõmmates endaga kaasa superkargo Jeronimus Cornelisze, pidas situatsiooni laeva hõivamiseks soodsaks. Olukord muutus kuumaks ka selle tõttu, et madruseid, kes olid siamaani väga kasina elu peal olnud, ärritas suure hulga naiste viibimine pardal. Erandiks ei olnud ka Jacobsz ise. Ta püüdis külge lüüa ühele kõrgeist soost iludusele Cornelia Jansile, kes sõitis „Batavia“ abikaasa juurde, kuid sai korvi. Daami teenijanna oli lahkem, temast sai kapteni armuke ja ta oli nõus mässus osalema. Selle eest lubati talle tema emanda kleite ja kalliskive. Jacobsz koos Corneliszega mõtlesid välja põhjuse meeskonna mässule õhutamiseks ning ühtlasi ka pirtsakale prouale kätte maksmiseks. Madrusele teatati, et Cornelia

on – nõid ning tema teenijanna kinnitas seda „näidistunnistustega“

Daam veeti pardale, võeti ihualasti, määrati törvaga ja mustusega kokku ning otsustati uputada. Samal ajal teatati juhtunust koikus vedelenud Pelsaertile. Mees kogus talle ustavad ohvitserid ja sõdurid kokku, võttis valve alla relvalao, ajas otsustava rünnakuga mässulised laiali ning vabastas vangid. Jacobsz ja Cornelisz pandi aresti.

Kuid varsti tõusis torm. Peata meeskond ei saanud laeva juhtimisega hakkama, „Batavia“ kandus läände, Suure Vallrahu poole Austraalia rannikule. Pelsaert otsustas kapteni ja superkargo vabastada, kuid oli juba hilja. Laeva lendas karidele ja hakkas uppuma. Meeskonnal ja reisijatel õnnestus pääseda ühele vähestes selles piirkonnas olevale asustamata saarele. Cornelisz murdis sagimises maha rahaaida ukse, võttis seal kaasa nii palju kui jõudis ning jagas raha peotäite kaupa madrusele. Saarel oli allikas ja viljapuud. Karidele istunud „Batavia“ ei uppunud täielikult ning sellelt oli võimalik toidutagavarasid kätte saada. Kuid nendest ei jätkunud kauaks. Pelsaert kavatses paadiga Jaavale abi järgi sõita.

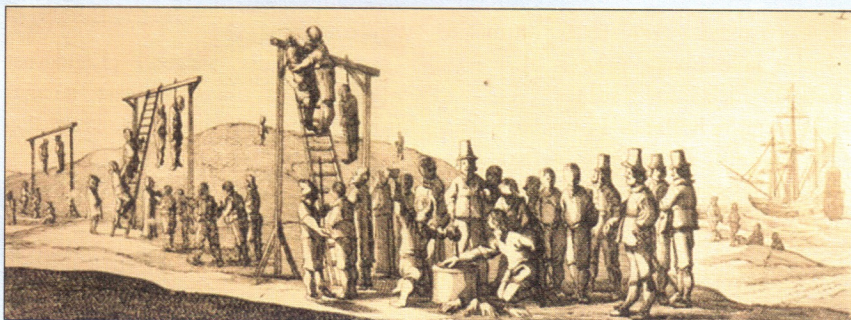
Jacobsz ja Cornelisz aga, kartes vastust mässukitse eest, mõtlesid välja uue plaani: kapten koos mõne oma inimesega tapab teel kompanii esindaja ja toob päästelaeva, Cornelisz kaasosalistega ootavad valmis olles ning hõivavad selle. Hiljem toovad väärtused laevalt ning kvalifitseeruvad ümber piraatideks. Kuid Pelsaert kapteni „patukahetsust“ ei uskunud, ning võttis endaga kaasa mitu sõdurit, käskides neil ööpäevaselt vahti pidada ja oli ka ise valvel. Neile kallale tungida ja tappa Jacobszil ei õnnestunudki. Peale pikka reisi kohtas paat laeva „Saardam“, mis viis üles korjatud meremehed Bataviasse. Kuberner Jan Coen, kuulanud ära Pelsaerti ettekande, käskis kapteni ja tema sõbrad vanglasse heita, kompanii esindajale aga andis päästeekspeditsiooniks sama „Saardami“.

Pelsaerti reis sinna ja tagasi võttis aega kolm kuud, samal ajal aga toimus saarel tõeline õudus. Torm oli „Batavia“ lõplikult purustanud ning see läks põhja. Kuid enne seda jõudis Cornelisz viia kaldale mitu vaati viinaga, klopsis madrustest kokku jõugu ning hakkas Jacobszi ootel „liigseid“ kõrvaldama. Alustas sõdurite tapmisest, püüdes süü oma jõugule veeretada. Vett ja puid tassima ning kala püüdma määras ta paar oma katsealust käsilast ja sõduri, kes tuli tappa. Kui uustulnuk keeldus või ei suutnud seda teha, tapeti tema samuti, pannes selle kõik õnnetusjuhtumi süüks. Kui järgi jäänud 30 sõdurit said aru, mis toimub, haarasid nad paadi ning põgenesid naabersaarele.

Rahulikud uusasukad, kaupmehed ja ametnikud Corneliszele ohtu ei kujutanud. Ta kuulutas ennast kuningaks ning hakkas neid kiirustamata, joomingute ja orgiate käigus, hävitama, mõeldes välja üha koletislikumaid hukkamisviise. Inimesi praeti, lõiguti, poodi erinevate vahenditega. Naised lasti kõrkjatesse alasti jooksmas ja korraldati neile jahti. Kolme poissi sunniti vees võitlema – kes teised uputab, jääb ellu. Kui kala ja soolaliha ära tüütasid, otsustasid mõrtsukad seda inimese lihaga mitmekesistada. Kuigi reisijaid oli palju rohkem kui bandiite, ei julgenud nad vastupanu osutada ning kartsid isegi toiduainete lao juurest ära minna.

Halastati ainult kaunitaridele ja poisikestele, hoides neid seksuaalseks kasutamiseks. Nende hulka sattus ka proua Jans – Cornelisz määras ta isiklikult üheks oma armukeseks. Enne seda lõigati ühel tema lapsel pea otsast. Ellu jäi ka vaimulik, temasse suhtusid piraadid austusega ning palusid tal palvust pidada, kuigi ka vaimuliku vanemast tütrest tehti orjatar „üldiseks kasutamiseks“, naine ja kolm nooremat tütar aga peale mõnitamist tapeti. Paarkümmend naist ja last varjusid saare teise otsa ning neil õnnestus endid koopasse peita. Kuid ilma toidu ja veeta ei pidanud nad vastu ning hakkasid koopast välja tulema. Bandiidid said nende pelgupaigast teada ning võtsid nad kinni. Põgenemise pärast piinati vaesekesi ja tapeti kõik. Tapetute hulgas olid ka rasedad naised.

Hävitatud enamuse reisijatest, otsustas Cornelisz jõuda pääsenud sõduriteni ning võttis ette ekspeditsiooni naabersaarele. Sõduritel oli seal raske. Nad toitsid endid kuidagi kalast ja teokarpidest. Kuid nad olid organiseeritud

ning harjunud üksteise eest seisma. Märganud nende poole suunduvat paati ja parvesid, korraldasid nad kaldäärses padrikus varitsuse. Bandiite oli kolm korda rohkem. Kuid nemad olid harjunud kaitsetute ohvritega arveid õiendama, nüüd aga, vaevalt maabunud ja paatidest väljunud, ründasid sõdurid neid ootamatult. Lühikeses võitluses mitmed neist tapeti, võeti vangi ka Cornelisz ise ning tema kõriloikajad lasksid varvast.

Oma saarele tagasi pöördunud, valisid nad kuningaks kellegi Loose. Pakatades vihast, käskis see hukata veel mõnekümne reisijad, ülejäänute eest aga ei varjanud, et jättis need ellu ainult ajutiselt, sest piraadilaeval saadakse ka ilma nendeta hakkama. Loose hakkas naabrite vastu teist reidi ette valmistama. Sellel ajal ilmuski kohale „Saardam“.

Esimestena märkasid seda sõdurid, kes olid organiseerinud pideva valve. Neli neist läksid paadiga laevale vastu ning hoiatasid laeval olijaid saarel toimuvast. Varsti hakkas paistma ka Loose poolt välja saadetud parv 20 piraadiga. Nende sooviks oli laeva pardale saada ning siis saarele lähenedes ootamatu rünnakuga

väljast ja seest see hõivata. Kuid oodatava kapten Jacobszi asemel võtsid mõrtsukaid vastu Pelsaert, suurtükide suud ja musketid. Piraadid andsid alla. Seejärel suunas „Saardam“ suurtükid saarele, saatis välja dessandi ning ka ülejäänud Loose inimesed kapituleerusid ilma ühegi lasuta. Saare ülevaatusel selgus, et peale sõdurite jäi viiesajast „Batavia“ reisijast ellu ainult nelikümmend. Ülejäänute jaoks sai saarest haud ...

Uppunud laevast õnnestus kätte saada ainult osa rahast ning mõned kastid hõbedaga jäidki kuhugile mere põhja. Pelsaert pidas vangide üle kohut, kaheksa neist, eesotsas Corneliszega ja Loosega poodi raa külge, kaks pandi maha Austraalia tühjal rannikul – neist said selle kontinendi esimesed eurooplastest asukad. Arvestades inimeste puudust kolooniates, piirdus kompanii esindaja ülejäänute suhtes kehalise karistusega – hollandi laevastikus olid need küllaltki ranged. Peksti seitsmeharuliste piitsadega, tõmmati laeva kiilu alt läbi.

Proua Cornelia Jans elas saare õudused üle, kuid Bataviasse jõudes selgus, et tema mees oli surnud mingisuguse

kohaliku nakkuse tagajärjel. Tema edaspidine saatus on teadmata. Pelsaerti kohtuotsust piraatide suhtes kuberner Coen ei kinnitanud, pidades seda liiga pehmeks. Ta arutles õiglaselt: Ida-India kompanii meremeestel tuleb ka edaspidi vedada reisijaid, väärtuslikke laadungeid ja suuri rahasummasid. Järelikult, vältimaks võimalikke tulevasi ahvatlusi, mässulistega liberaalitseda ei saa. Kõik täiskasvanud arreteeritud, kaasa arvatud kapten Jacobsz, poodi üles, jungade, kui alaealiste suhtes, kõrgemat määra „pehmendati“. Kästi tõmmata loosi – kas üle ühe völlasesse või 200 piitsahoopi, mis võis samuti lõppeda surmaga, palju piinarikkamaga, kuid formaalselt seda surmaotsuseks ei peetud. Sellise „pehmendava asjaolu“ teenis ka proua Jansi teenijanna.

Ja siis sündiski legend „Lendavast hollandlasest“, viirastuslaevast surnud kurjategijatest meeskonnaga, keda kohutavate kuritegude pärast ei võta vastu ei maa, ega meresügavik ning hukkunud „Batavia“ on määratud sajandite lõpuni mööda meresid hulkuma, ehmatades vastutulevaid meremehi ja ennustades õnnetust.

PEALETUNG TAEVAST

VAARAO THUTMOSIS III AJAL

XV sajandiga enne meie aega dateeritud papüüruses kirjutatakse: „22 aastal talve kolmandal kuul kell 6 päeval nägid Elu Maja kirjutajad taevas liikuvat tulekera. Nad langesid kummuli ning teatasid sellest vaarao-le, kes jäi kuuldu üle mõttesse. Mõne päeva pärast ilmus sarnaseid kerasid, mis sãrasid eredamalt kui päike, hulgaliselt ning vaarao vaatles neid oma lähikondlastega. Õhtuks tõusid kerad kõrgele ning liikusid lõuna suunas. Vaarao suitsetas selle juhtumi puhul jumalatele viirukit ning käskis juhtunut Elu Maja annaalides kirjeldada“.

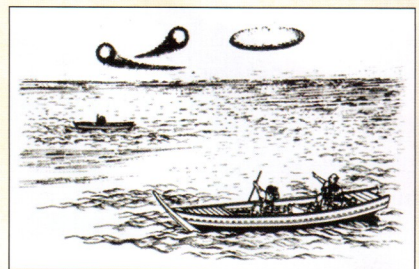
XX SAJANDI ALGUSES MEIE AJA JÄRGI

22 novembril 1912 aastal teatati ajalehes „Odesskije novosti“: „Möödunud oktoobrikuus ilmus Inglismaal Sheernessi kindlustuste kohale dirižabel, mis liikus Thamesi jõe kohal kiirusega 90 kilomeetrit

tunnis ning kadus seejärel La Manche suunas“. Selles aktsioonis süüdistati Saksamaad. Sellele vaatamata teatas ajaleht tundmatute lennuaparaatide lendudest, mis oletatavalt kuulusid Saksamaale, kuni 26 veebruarini 1913 aastal. Saksamaa valitsus lükkas need süüdistused kategooriliselt ümber, kinnitades, et nende dirižablid ei suuda Belgia ja Hollandi tihedalt asustatud piirkondades nähtamatult liikuda. Uurimisele kaasatud ekspertide arvates olid sellised lennud talvisel ajal lennukitele suureks ohuks.

Ajakirjanduse andmetel ilmus 1912 aasta 24 detsembri öösel Varšavski kubermangu Severži küla kohale „aeroplaan“ kahe tulega ning tiirutas selle kohal kaua aega. Nelja päeva pärast, 28 detsembri õhtul, vaadeldi Kamenets-Podolski ümbruses kahte „aeroplaani“ prožektoritega. 18 jaanuaril 1913 aastal teatati, et „juba kolmandal õhtul järjest ilmub Kamenets-Podolski kohale helendav punkt, mis võtab aeg-ajalt mahulise vormi“.

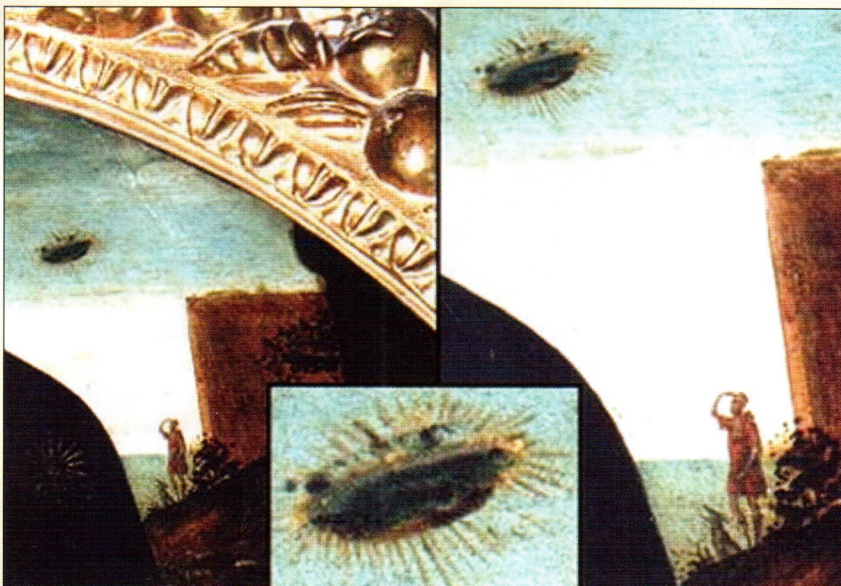
1913 aasta 30 jaanuari ööl lendas Belostoki kohal „aeroplaan“ kahe prožektoriga. See „kompas“ prožektorikiirega mitu korda linna. Sama

aasta 6 veebruaril märgati Slobodka jaamas „aeroplaani“ mitmete värviliste prožektoritega. Sooritanud mitu pööret, lendas see ära. Samal päeval laskus veel üks salapärane „aeroplaan“ maapinnale Karpinena küla servas. Politsei poolt märgatuna, tõusis see õhku ning lahkus lääne suunas.

ARGUMENDID AEROPLAANIDE „MAISE PÄRITOLU“ VASTU

Nende aastate lennundus elas üle niinimetatud seadmeteta lendamise etappi. Lendudest öisel ajal ja samuti talvel ei saanud juttugi olla. Kuigi 1913 aasta alguseks oli kõrguse maailmarekord aeroplaanidele 5610 meetrit, kiiruses aga 174 kilomeetrit tunnis, olid ülejäänud masinad küllaltki algelised. „Aeroplaane“ vaadeldi ka 1930-ndatel aastatel. Sellel perioodil tekitas nende ilmumine Skandinaavia kohale täieliku paanika kohaliku elanikkonna hulgas. Mis puudutab „dirižableid“, siis 1896-1897 aastatel oli hulgaliselt teated nende lendude kohta üle kogu Põhja-Ameerika, kus neid nägid miljonid inimesed!

SOOVITE NÄHA
UNES ARMASTATUD
INIMEST, ILUSAT
MAASTIKKU, VÕIB-
OLLA AGA UNISTATE
OSA VÕTTA PÕNEVATEST
SEIKLUSTEST? Või SOOVI-
TE LIHTSALT RAHULIKULT
MAGADA? VALIGE! NÜÜD
ON SEE VÕIMALIK.

UNENÄGUDE MEISTER

Üsna hiljuti löid jaapani insenerid niinimetatud „unenägude töökoja“ – kompaktse ja suhteliselt odava aparadi, mis lubab selle omanikul kergelt magama jääda ning isegi igale maitsele vastavalt unenägusid tellida. Selleks kasutatakse spetsiaalselt valitud valgust, muusikat ja lõhnasid. Aparaat suigutab omaniku unele, vaikib teatud ajaks, öösel aga – lülitub uuesti sisse, et sattuda une faasi, mil inimene näeb unenägusid. Sellel momendil masin mitte ainult ei jätka muusikalist ja aromaatsset „rännakut“ (loomulikult väga vaikselt), vaid lausub ka fraasi, mis on omaniku poolt varem üles kirjutatud – mis jällegi assotsieerub soovitud une süžeeaga.

Loomulikult on „unenägude töökoja“ kaugel ideaalist. 20-40 aastaste meeste ja naiste grupis läbi viidud uuringud näitasid, et seade näitas kõigest 22-protsendilist edu tellitud unenägude stimuleerimises. Kuid edasine areng on tehnika asi. Hamburg-Eendorfi ülikooli meditsiinikeskuse teadlased täiendasid jaapanlaste seadet ning selgus, et „unenägude töökoja“ ööseks roosi lõhnaga laadimine tugevdab oluliselt mälu. Teisisõnu, kui te valmistute eksamisessiooniks ning soovite päeva jooksul õpitut meelde paremini jätta, peate roosilõhna muutma „fooniks“ kogu eksamiteks valmistumise protsessi vältel. Kuid seda ainult päeval. Öösel piisab samast aroomist, kuid ainult niinimetatud aeglase une tsükli ajal, mil magaval inimesel väheneb ärkveloleku ajaga võrreldes südame löökide arv minutis, hingamine muutub

„NÄIDAKE MULLE UND ...“

aeglasemaks, lihased lõdvestuvad. Just selles faasis organism puhkab ja taastub, aju aga meenutab pingsalt päeval õpitut.

KÕIKE MEELES PIDADA

Oletame, et une tellimine on meile selge. Kuid kahjuks ununevad need kiiresti peaaegu kohe peale ärkamist. Kas on võimalik teha nii, et ümbritsevad näeksid, mida inimene unes näeb ning võiksid hiljem seda talle meenutada? Tuleb välja, et on võimalik.

Kaks ameeriklast – kunstnik Fernando Orellana ja robotitehnika spetsialist Brendan Burns – teostasid ebatavalise projekti, milles väike inimesetaoline robot kuvab inimese une süžee.

Loomulikult ei ole kuvamine väga detailne, kuid roboti liigutuste järgi võib une põhilisi momente ette kujutada.

Kuidas see süsteem töötab? Küllaltki lihtsalt. Katsealune magab, mähituna igast küljest anduritega, mis teevad kindlaks silmade liikumise, teevad elektroentsefalogrammi aju aktiivsuse

üleskirjutamiseks ning saavad muid selliseid andmeid.

Edasi loob spetsiaalne programm saadud üleskirjutustest une stsenaariumi, mida mängitaksegi robotite poolt inimesele.

Näiteks, kui une nägemise ajal inime- ne vaatab paremale, pöörab robot samal momendil oma pead paremale.

Viinud läbi hulgaliselt katseid, tulid „unenägude demonstreerija“ loojad järeldusele, et just silmade liikumise erinev aktiivsus iseloomustab erinevat tegevust või isegi emotsiooni unes, selliseid nagu lend, jookk või ehmatus. Kui andurite abiga lihtsalt „vaadata magava inimese silma“, võib teatud tõenäosuse osakesega kindlaks teha, millist und ta antud momendil näeb.

Fernando ja Brendan nõustuvad sellega, et nende „unenägude demonstreerijas“ on teatud osa väljamõeldist, kuid nad on kindlad, et tulevikus ilmub tehnoloogia, mis lubab unenägusid sõna otsese mõttes üles kirjutada. „Me säilitame oma unenägusid, nagu säilitame praegu fotosid“, kinnitavad projekti autorid.

ISSN 2228-3528

Hind 2.15 eur